

சிவதொண்டன்

எண்ணுவார் நெஞ்சில் நண்ணுவான் ஈசன்

குரோதி வருபம் ஆவணி - ஸுப்பாதி (2024 செப்ரம்பர் - ஓக்டோபர்)

சிவனடியே சிந்திக்கப் பெற்றேன்

திருச்சிற்றம்பலம்

வாயானை மனத்தானை மனத்துள் நின்ற
கருத்தானைக் கருத்தறிந்து முடிப்பான் தன்னைத்
தூயானைத் தூவெள்ளை யேற்றான் தன்னைச்
சுடர்த்திங்கட் சடையானைத் தொடர்ந்து நின்றென்
தாயானைத் தவமாய தன்மை யானைத்
தலையாய தேவாதி தேவர்க் கென்றும்
சேயானைத் தென்கூடல் திருவா லவாய்ச்
சிவனடியே சிந்திக்கப் பெற்றேன் நானே.

திருச்சிற்றம்பலம்

திருநாவுக்கரசு நாயனார்

பொழிப்புரை :

அடியார்களுடைய வாயுள்ளும் மனத்துள்ளும் மனத்தில்
தோன்றும் எண்ணத்துள்ளும் தங்கி, அவர்களுடைய விருப்பங்
களை அறிந்து நிறைவேற்றுபவனாய், மாசற்றவனாய், கலப்பற்ற
வெள்ளை நிறக் காளையை உடையவனாய், பிறையைச்சடையில்
சூடியவனாய், தொடர்ந்து எனக்குத் தாய்போல உதவு பவனாய்த்
தவத்தின் பயனாக உள்ளவனாய், மேம்பட்ட தேவர்கள் தலைவ
ராய் திருமால் பிரமன் இந்திரன் முதலியவர்களுக்கு என்றும்
சேய்மையிலுள்ளவனாய் இருக்கும் தென் கூடல் திருவாலவாய்ச்
சிவனடியே சிந்திக்கப் பெற்றேன் நானே.

சிவதொண்டன் நிலையம் - யாழ்ப்பாணம்

சிவதொண்டன் நிலையம் - யாழ்ப்பாணம்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

சிவதொண்டன்

2

சிவமயம்

அறிக்கை

பொருள்	காலம்	நாள்	நேரம்	இடம்
யாகம்	01/09/2024 06/10/2024	ஞாயிறு ஞாயிறு	காலை 8.00 மணிமுதல்	சிவதொண்டன் நிலையம் யாழ்ப்பாணம்.
ஆயிலியம்	28/09/2024 26/10/2024	சனிக்கிழமை சனிக்கிழமை	நண்பகல் பிற்பகல்	யாழ்ப்பாணம் சிவதொண்டன் நிலையம் செங்கலடி சிவதொண்டன் நிலையம் கொழும்புத்துறை

பொருளடக்கம்

விடயம்

பக்கம்

பெரியநாயகியம்மையே

01

அன்பர்க்கு நல்லன எல்லாம் தரும் அயிராமி அம்மை

02

இருக்கு வேதத்தில் சரஸ்வதி

05

அஷ்டா வக்ரகீதை

08

அன்பும் பக்தியும்

10

தியானத்தின் அவசியம்

12

தருமமே தலைகாக்கும்

14

நஞ்சுண்டகண்டனும் நாமும்

15

ஆன்ம வளர்ச்சிக்கு ஆதாரமான அம்சங்கள்

16

அமுதக் குளிகை (ஆசிரியர்)

19

நற்சிந்தனை

21

Natchinthanai

23

Ashthavakar

24

சிவதொண்டன்

எண்ணுவார் நெஞ்சில் நண்ணுவான் ஈசன்

மலர் : 88

குரோதி வருடம் ஆவணி - புரட்டாதி (2024 குரோதி - செப்ரெம்பர் - ஓக்டோபர்)

இதழ் : 9-10

பெரியநாயகியம்மையே

காற்றைப் பிடித்துமட் கரகத் தடைத்தபடி
 கன்மப் புனற்குளுறுங்
 கடைகெட்ட நவவாயில் பெற்றபசு மட்கலக்
 காயத்துள் எனையிருத்திச்
 சோற்றைச் சுமத்திநீ பந்தித்து வைக்கத்
 துருத்திக்குள் மதுஎன்னவே
 துள்ளித் துடித்தென்ன பேறுபெற் றேன்அருள்
 தோயநீ பாய்ச்சல்செய்து
 நாற்றைப் பதித்ததென ஞானமாம் பயிரதனை
 நாட்டிப் புலப்பட்டியும்
 நமனான தீப்பூடும் அணுகாமல் முன்னின்று
 நாடுசிவ போகமான
 பேற்றைப் பகுத்தருளி எனையாள வல்லையோ
 பெரியஅகி லாண்டகோடி
 பெற்றநா யகிபெரிய கபிலைமா நகர்மருவு
 பெரிய நாயகி அம்மையே

- தாயுமான சுவாமிகள்

அன்பர்க்கு நல்லன எல்லாம் தரும் அபிராமி அம்மை

அபிராமித் தாய் புவனம் யாவையும் பூத்தவர்; பூத்த வண்ணம் காப்பவர். அவரே நமது உண்மையான பெற்றதாய்; நம்மைக் காத்து வளர்ப்பவரும் அவரே. அவர் நமக்கு இகபரசுகம் இரண்டும் அளிப்பார். எமது பிறப்பறுத்துத் திருவடிப் பேறும் அருள்வார். அபிராமி அம்மையின் அருள்பெற்று அந்தாதி பாடிய அபிராமிப்பட்டர் இவற்றை உள்ளம் உருகச் செய்யும் அன்பு நிறைந்த செய்ய தமிழ்ப் பாடல்களில் பாடி வைத்திருக்கிறார். அபிராமிப் பட்டரையும் அபிராமியம்மையையும் உள்ளன்போடு நேசித்துப்பாடும் பக்தர்கள் பலர் உள்ளனர். நவராத்திரி காலத்தில் அம்மையை வழிபடும் அடியவர் பலரும் இந்த அருட் பாடல்களைக் கேட்கும் பாடியும் பக்தி செய்வர். இவர்கள் நல்லன வெல்லாம் தருவது பற்றிக் கூறும் பட்டரின் பாடல்கள் சிலவற்றை மனதிற் பதித்துச் சிந்தித்துச் சித்தத்திற் கொள்தல் நலமாகும்.

1. இலம்பாட்டை இல்லாமற் செய்யும் அபிராமி

வறுமை கொடிது; இல்லாமையினாலே இல்லை யென்று சொல்வாரது இல்லத்திற்குச் சென்று இழிவு பட்டு நின்றல் அதனிலும் கொடிது. இக்கொடுமை அம்மையை நினைந்து தோத்திரம் பாடித் தொழாத வர்க்கே ஏற்படுவது. அம்மையை நினைந்து வழிபடுவோர்க்கு இந்த இழிவு ஏற்படாது. இதனை அபிராமிப்பட்டர் தமது சொந்த அனுபவ சாட்சியாகப் பாடியிருக்கிறார். அபிராமியின் திருமேனியைக் கணப்பொழுதும் நினையாதவர்க்கு ஏற்படும் இழிவு

தோத்திரம் செய்து தொழுது, மின் போலும் நின் தோற்றம் ஒரு மாத்திரைப் போதும் மனதில் வையாதவர், வண்மை, குலம், கோத்திரம், கல்வி, குணம் குன்றி நாளும் குடில்கள் தோறும் பாத்திரம் கொண்டு பலிக்கு உழலா நிற்பார், பாரெங்குமே

பா. 67

இலம்பாட்டின் நீங்க அம்மையின் பாதங்களை நினையுங்கள்

இல்லாமை சொல்லி, ஒருவர் தம்பால் சென்று, இழிவுபட்டு நிலலாமை நெஞ்சில் நினைகுவிரேல், நித்தம் நீடு தவம் கல்லாமை கற்ற கயவர் தம்பால் ஒரு காலத்திலும் செல்லாமை வைத்த திரிபுரை பாதங்கள் சேர்மின்களே. பா.54.

அபிராமித் தாய் இலம்பாட்டை நீக்குவதுடன் நலன்பலவும் செய்தார். அவர் உலக போக போக்கியங்களையும் தருவார். உலக போகங்களில் சிறந்த அரசபோகமும் தருவார். இந்த வாழ்வு முடிவுறும் இராசபோகம் முதல் இந்திரபோகம் வரையான

தருணத்தில் யம பயம் வராமல் காப்பார். மறுமையில் இந்திரபோகமும் தருவார்.

2. அன்பர்க்கு அம்மை நல்லன எல்லாம் தருவார்

தனம் தரும் கல்வி தரும் ஒரு நாளும் தளர்வு அறியாமனம் தரும் தெய்வ வடிவும் தரும் நெஞ்சில் வஞ்சம் இல்லா இனம் தரும் நல்லன எல்லாம் தரும் அன்பர் என்பவர்க்கே கனம் தரும் பூங்குழலாள் அபிராமி கடைக்கண்களே. பா 69

3. அம்மை அரசபோகம் தருவார்

வையம் துரகம் மதகரி மாமகுடம் சிவிகை பெய்யும் கனகம் பெருவிலை ஆரம் பிறை முடித்த ஐயன் திருமனையாள் அடித் தாமரைக்கு அன்பு முன்பு செய்யும் தவமுடையார்க்கு உளவாகிய சின்னங்களே. பா. 52

4. அம்மை மரண பயத்தை நீக்குபவள்

மரணகாலத்தில் அன்னை ஓடிவந்து அஞ்சல் என்று அருள் செய்வார். ஆதலால் அம்மையின் அடியவர்கள் அந்தகன் கைப்பாசத்திற்கு அகப்படார்.

இழைக்கும் வினை வழியே அடும் காலன் எனை நடுங்க அழைக்கும்பொழுது வந்து அஞ்சல் என்பாய் அத்தர் சித்தம் எல்லாம் குழைக்கும் களபக் குவிமுலை யாமளைக் கோமளமே உழைக்கும் பொழுது உன்னையே அன்னையே என்பன் ஓடி வந்தே. பா. 33

5. அபிராமி இந்திரபோகம் தருவார்

ஏழ்மையைப் போக்கி உலகில் சுகபோகங்களையும் இராசபோகத்தையும் அருளும் அம்மை விண்ணுலகத்திலே இந்திரபோகத்தையும் அருள்வார்.

விரவும் புதுமலர் இட்டு நின் பாத விரைக்கமலம் இரவும் பகலும் இறைஞ்ச வல்லார், இமையோர் எவரும் பரவும் பதமும், ஐராவதமும், பகீரதியும் உரவும், குலிசமும், கற்பகக் காவும் உடையவரே. பா. 83

மெல்லிய நுண் இடை மின் அனையானை, விரிசடையோன் புல்லிய மென் முலைப், பொன் அனையானை, புகழ்ந்து, மறை சொல்லிய வண்ணம் தொழும் அடியாரைத் தொழுவவர்க்கு, பல்லியம் ஆர்த்து எழு, வெண் பகடு ஊரும் பதம் தருமே. பா. 91

வெண்பகடு எனப்படும் வெள்ளையானை இந்திரனது வாகனம். குலிசம் அவனது ஆணை.

போக போக்கியங்களெல்லாம் தாய் தன் பிள்ளைகள் சந்தோஷப்படுவதற்காகக் கொடுக்கும் விளையாட்டுப் பொருட்கள் போன்றனவே அபிராமி அம்மை அளிக்கும் தலையாய பேறு யாதெனில் தன்னை உள்ள வண்ணம் காட்டித் தனது பத்மபதத்தின் கீழ் அன்பரை வைத்திருப்பதே. அதன் பொருட்டுத் திருவடிப் பேறையே பெருஞ்செல்வமெனக் கொள்ளும் அடியவர் உறவை அன்பர்க்கு அம்மை ஏற்படுத்துகிறார். பரம ஆகம பத்ததிப்படித் தம்மைப் பூசிக்கச் செய்கிறார். அன்பரின் நெஞ்சத்தழக்கையெல்லாம் அகற்று கிறார். அன்பரின் உள்ளக் கலக்கத்தையெல் லாம் அகற்றுகிறார். அன்பரின் உள்ளக்கமலத்தைத் தன் பழைய இருப்பிடமாகக் கொள்கிறார். அன்பரின் ஆணவத்தை அகற்றுகிறார். தன்னை உள்ளவண்ணம் காட்டியருள்கிறார். அம்மையின் பேரழகை அனுபவித்த வண்ணமே அவர் தம் திருவடிக் கீழ் அமர்ந்திருக்கும் பெரும்பேற்றை அன்பர்க்கு அருள்கிறார்.

6. அடியார் உறவு அருளல்

அபிராமி அம்மையை வழிபாடு செய்யத் தூண்டும் அடியார் உறவு வாய்த்தமையைப் பட்டர் மேல்வரு மாறு பாடுகிறார்.

பின்னே திரிந்து, உன் அடியாரை பேணி, பிறப்பறுக்க முன்னே தவங்கள் முயன்று கொண்டேன், முதல் மூவருக்கும் அன்னே, உலகுக்கு அபிராமி என்னும் அருமருந்தே என்னே? இனி உன்னை யான் மறவாமல் நின்று ஏத்துவனே பா. 25

7. அடியாருடன் கூடிப் பத்ததிப்படி அம்மையைப் பூசித்தமையைப் பட்டர் பாடும் பாடல் இது.

சென்னியது உன் திருவடித்தாமரை சிந்தையுள்ளே மன்னியது உன் திருமந்திரம் சிந்தூர வண்ணப் பெண்ணே! முன்னிய நின் அடியாருடன் கூடி முறை முறையே பன்னியது உந்தன் பரமாகம பத்ததியே! பா. 6

8. நெஞ்சத்தழக்கை அகற்றும் அம்மை

உடைத்தனை வஞ்சப் பிறவியை, உள்ளம் உருகும் அன்பு படைத்தனை, பத்ம பதயுகம் சூடும் பணி எனக்கே அடைத்தனை, நெஞ்சத்து அழக்கையெல்லாம் நின் அருட்புனலால் துடைத்தனை, - சுந்தரி - நின் அருள் ஏதென்று சொல்லுவதே : பா. 27

9. அம்மை நெஞ்சகத்து உறைதல்

அம்மை உறைகின்ற இடங்களில் ஒன்றாகத் தம் நெஞ்சகத்தையும் கொண்டதாகப் பட்டர் பாடும் பாடல்.

உறைகின்ற நின் திருக்கோயிலில் நின்கேள்வர் ஒருபக்கமோ? அறைகின்ற நான்மறையின் அடியோ? முடியோ? அமுதம் நிறைகின்ற வெண்திங்களோ? கஞ்சமோ? எந்தன் நெஞ்சகமோ? மறைகின்ற வாரிதியோ? பூரணாசல மங்கலையே. பா. 20

அபிராமியம்மை தன்னை உள்ளவண்ணம் பட்டருக்குக் காட்டியருளல்

அபிராமிப் பட்டரது சரிதமும், அவரது அபிராமி அந்தாதியும் அபிராமியின் திருக்கோலக் காட்சியை அவர் கண்டமையையே மையமாகக் கொண்டிருக்கின்றன. அம்மையின் சோதிப் பிரகாச நினைவினராயிருந்தமையாலேயே அவர் அமா வாசை நாளைப் பூரணைநாள் எனக் கூறினார். அவர் அரி கண்டத்திலிருந்து அந்தாதி பாடத் தொடங்கி எழுபத் தொன்பதாவது பாடலைப்பாடிய போது அம்மை தமது தோட்டைக் கழற்றி வானில் எறிந்தார் என்பதும் தோடு பூரணச் சந்திரனாகப் பிரகாசித்தது என்பதும் அவரது சரிதத்தின் கருணை நிறைந்த பகுதி. சரிதம் எவ்வாறாயினும் அந்தாதியிலுள்ள 77 முதல் 80 வரையான பாடல்களைக் கருத்துன்றிப் படிப்போர் அப்பாடல்களில் அபிராமிப்பட்டர் அம்மையை உள்ளவாறே கண்டனர் என்பதை உணர்ந்து கொள்வர். 77 ஆம் பாடல் முழுதும் பட்டர் அம்மையின் திருநாமங்களை உருவேறச் செபிக்கிறார். 78 ஆம் பாடலில் அம்மையின் திருக்கோலம் பட்டரின் இரு கண்களிலும் பதிந்துவிட்டன. 79 ஆம் பாடலில் அம்மையின் அருள்நோக்கும் பட்டரின் நெஞ்சம் ஒன்றையொன்று கௌவிக் கொண்டன. பட்டர் மற்றுப்பற்றற்றவராய் அம்மையின் அருள் நோக்கிலே ஒன்றித்து நிற்கிறார். அம்மை தன்னை உள்ளவண்ணம் காட்டியருள்கிறார். அது திருக்கோலக் காட்சி மட்டுமன்று. அம்மையின் வெளியில் வெளியாகி நிற்கும் ஒளிநின்ற சோதி சொருபமுமாகும். அது கண்களிக்கும் காட்சி மட்டுமன்று; அகம் களிக்கும் காட்சியுமாகும். அது அம்மையின் பூரணக்காட்சி. அது அம்மையினது தோட்டின் சோதி காட்டிய காட்சி மட்டுமன்று. அது அம்மையின் பொற்பாதம் காட்டிய அழகிய ஆடலால் விளைந்த அற்புதக் காட்சியுமாகும். அது அகில அண்டமும் ஒளியாக நின்ற ஒளிர்ந்திருமேனி. இந்த நான்கு பாடல்களும் அபிராமியந்தாதியின் உச்சித் திலகம் எனக் கூறக்கூடிய பாடல்கள்.

பயிரவி, பஞ்சமி, பாசாங்குசை, பஞ்சபாணி, வஞ்சர் உயிரவி உண்ணும் உயர்சண்டி, காளி ஒளிரும்கலா வயிரவி, மண்டலி, மாலினி, சூலி வராகி என்றே செயிரவி நான்மறை சேர்திருநாமங்கள் செப்புவரே. பா. 77

செப்பும், கனக கலசமும் போலும் திருமுலைமேல்
அப்பும் களப அபிராமவல்லி! அணிதரளக்
கொப்பும், வயிரக் குழையும், விழியின் கொழுங்கடையும்
துப்பும் நிலவும் எழுதிவைத்தேன்என் துணைவிழிக்கே. பா.78

விழிக்கே அருளுண்டு அபிராமவல்லிக்கு வேதம்சொன்ன
வழிக்கே வழிபட நெஞ்சுண்டு எமக்கு அவ்வழி கிடக்கப்
பழிக்கே சுழன்று வெம் பாவங்களே செய்து பாழ்நரகக்
குழிக்கே அழுந்தும் கயவர் தம்மோடு என்ன கூட்டினியே. பா.79

கூட்டியவா! என்னைத் தன் அடியாரில் கொடியவினை
ஓட்டியவா! என்கண் ஓடியவா! தன்னை உள்ளவண்ணம்
காட்டியவா! கண்ட கண்ணும் மனமும் களிக்கின்றவா!
ஆட்டியவா நடம் ஆடகத்தாமரை ஆரணங்கே. பா.80

திருவடி சூட்டுதல்

இந்த ஒளிர் திருமேனிக் காட்சியைக் கண்ட பட்டர்,

”பரமென்று உன்னையடைந்தேன், தரமன்று இவன்
என்று தள்ளத்தகாது” எனத் தன்னை அம்மை
யிடம் பூரணமாக ஒப்படைக்கிறார். அம்மையும்
அன்பரின் சென்னியில் சேவடி சூட்டுகிறார்.
அம்மையும் துணைவரும் அன்பரைத் துரியாதீதத்
தூக்கத்தில் இருத்தி வைக்கின்றனர். இனி என்ன?
அபிராமிப்பட்டரின் உடம்போடு உயிர் உறவற்று
ஐயறிவு நீங்கும் போது மெய்யுணர்வொன்று தலை
யெடுக்கும். அவர் அம்மையப்பர்அடி துணை என்றி
ருப்பார்.

சிறக்கும் கமலத் திருவே! நின்சேவடி சென்னிவைக்கத்
துறக்கம் தரும், நின் துணைவரும் நீயும் துரியம் அற்று
உறக்கம் தரவந்து உடம்போடு உயிர் உறவற்ற, அறிவு
மறக்கும் பொழுது, என்முன்னே வரல்வேண்டும் வருந்தியுமே.

பா.89

மலைவளர்காதலிப்பெண்உமையே

பாகமோ பெறஉனைப் பாடஅறி யேன்மலை
பரிபாகம் வரவும்மனதில்
பண்புமோ சற்றுமிலை நியமமோ செய்திடப்
பாவியேன் பாபநுபத்
தேகமோ திடமில்லை ஞானமோ கனவிலுஞ்
சிந்தியேன் பேரின்பமோ
சேரஎன் றாற்கள்ள மனதுமோ மெத்தவுஞ்
சிந்திக்கு தென்செய்குவேன்
மோகமோ மதமோ குரோதமோ லோபமோ
முற்றுமாற் சரியமோதான்
முறையிட் டெனைக்கொள்ளும் நிதியமோ தேடஎனின்
மூசுவரி வண்டுபோல
மாகமோ டவும்வல்லன் எனையாள வல்லையோ
வளமருவு தேவைஅரசே
வரைரா சனுக்கிருகண் மணியாய் உதித்தமலை
வளர் காதலிப் பெண் உமையே

- தாயுமான சுவாமிகள்

இருக்குவேதத்தில் சரஸ்வதி

ரிஷி பரத்வாஜன் சரஸ்வதியை நோக்கிக் கூறுவது

1. அவள் அவிகளை அளித்த வத்திய சிரவனுக்கு உக்கிரனும் கடன்களை அடைப்பவனுமான திவோ தாசன் எனப்படும் புதல்வனை அளித்தாள். அவள் தன்னையே திருப்தி செய்து கொண்டவனும், கருமித் தன்மையுள்ள உலோபியை அழித்தாள். சரஸ்வதியே! உன்னுடைய தானங்கள் மிக்க மேன்மையாய் இருக்கின்றன.

2. அவள் மகத்தாயும் உக்கிரமாயுமுள்ள அலைகளால் மலைகளின் சிகரங்களைத் தாமரைத் தண்டுகளுக்குச் செல்லுபவனைப் போல் - கெல்லி தேய்க்கிறாள். நாங்கள் உத்தம பாக்களோடும், பாராதவர்களை அழிக்கும் இரு கரைகளையும் உடைக்கும் - சரஸ்வதியை எங்களுடைய பாலனத்துக்காகப் போற்றுகின்றோம்.

3. சரஸ்வதியே! நீ தேவர்களை நிந்திப்பவர்களையும் விசுவத்தை மருட்டும் விசயனுடைய புதல்வனையும் கொல்லுகிறாய். நீ மனிதர்களுக்காக நதிகளை வெளிப்படுத்தினாய். செல்வம் நிறைந்த செல்வியே! நீ அவற்றி லிருந்து விஷத்தை ஓடச் செய்தாய்.

4. செல்வம் நிறைந்த செல்வியும் சிந்தனைகளைக் காப்பவளும், தேவியுமான சரஸ்வதி எங்களை நன்கு காப்பாளாக.

5. தேவியான சரஸ்வதியே! எவன் செல்வத்துக்காகப் பகைவனை எதிர்க்குங்கால் இந்திரனைப் போல் உன்னை அழைக்கிறானோ அவனை நீ காக்கவும்.

6. தேவியான சரஸ்வதியே! சக்தி உள்ளவளே! நீ எங்களைப் போரிலே காக்கவும். பூஷாவைப் போல் போற்றத் தகுந்த செல்வத்தை அளிக்கவும்.

7. பொன் தேரிலே செல்பவளும், பகைவர்களை அழிப்பவளும், உக்கிரமாய் இருப்பவளுமான சரஸ்வதி, எங்களுடைய உத்தமதுதியை விரும்புவாளாக.

8. ஆற்றலுள்ளவளும், ஆனந்தமாய் இருப்பவளும், குடில மற்றவளும், காந்தி உள்ளவளும், முன்னேறுபவளும், நீரை அளிப்பவளுமான சரஸ்வதி முழக்கத்துடன் பாய் கிறாள்.

9. சலமுள்ள சரஸ்வதி எங்களுடைய பகைவர்களை எல்லாம் கடத்துவாளாக. அவளுடைய சகோதரிகளான நதிகளும் எங்களுடைய சத்துருக்களை எல்லாம் திணங்களைக் கடத்தும் சூரியனைப் போல் கடத்துவார்களாக.

10. ஏழு சகோதரிகள் உள்ளவளும், எங்களிடம் பிரியமாய் உள்ளவர்களின் நடுவே மிக்கப் பிரியமாய் இருப்பவளும், நன்கு போற்றப்படுபவளுமான சரஸ்வதி எப்பொழுதும் போற்றத் தகுந்தவளாய் இருப்பாளாக.

1. To Vadhryasva when he worshipped her with gifts she gave fierce Divodasa, canceller of debts. Consumer of the churlish niggard, one and all, thine, O Sarasvati, are these effectual boons.

2. She with her might, like one who digs for lotus-stems, hath burst with her strong waves the ridges of the hills. Let us invite with songs and holy hymns for help Sarasvati who slayeth the Paravatas.

3. Thou castest down, Sarasvati, those who scorned the Gods, the brood of every Brsaya skilled in magic arts. Thou hast discovered rivers for the tribes of men, and, rich in wealth! made poison flow away from them.

4. May the divine Sarasvati, rich in her wealth, protect us well, Furthering all our thoughts with might

5. Whoso, divine Sarasvati, invokes thee where the prize is set, Like Indra when he smites the foe.

6. Aid us, divine Sarasvati, thou who art strong in wealth and power Like Pusan, give us opulence.

7. Yea, this divine Sarasvati, terrible with her golden path, Foe-slayer, claims our eulogy.

8. Whose limitless unbroken flood, swift-moving with a rapid rush, Comes onward with tempestuous roar.

9. She hath spread us beyond all foes, beyond her Sisters, Holy One, As Surya spreadeth out the days.

10. Yea, she most dear amid dear stream, Seven-sistered, graciously inclined, Sarasvati hath earned our praise.

11. புவியின் பரந்த உலகங்களையும், தன் காந்தியால் நிரப்பும் சரஸ்வதி எங்களை நிந்திப்பவர்களிடம் இருந்து காப்பாளாக.

12. முவ்வுலகங்களில் இருப்பளும் ஏழு தாதுக்கள் உள்ள வளும், பஞ்ச சனங்களைச் செழிப்பிப்பவளுமான சரஸ்வதி ஒவ்வொரு போரிலும் அழைக்கப்பட வேண்டும்.

13. மகிமையால் தேவர்களான நதிகளின் நடுவே மகத்தான சிறப்புடன் விளங்குபவளும் வேகமாய்ப் பாயும் ஆறுகளின் நடுவே வேகமாய்ப் பாய்பவளும், தலைமைத் தன்மைக்கு மிக்க பெரியவளாய்க் கற்பிக்கப் பட்டவளுமான சரஸ்வதி அறிபவனால் போற்றப்பட வேண்டும்.

14. சரஸ்வதியே! எங்களை உத்தமச் செல்வத்துக்குச் செலுத்தவும் உங்களுடைய பாலனத்தை எங்களுக்கு மறுக்காதே. எங்களை இகழ்ந்து உன்னிடமிருந்து நீக்காதே. எங்களுடைய நட்பையும் வணக்கத்தையும் ஏற்றுக்கொள்ளவும். நாங்கள் உன்னால் விரும்பப் படாத இடங்களுக்குச் செல்லாமல் இருப்போமாக.

11. Guard us from hate Sarasvati, she who hath filled the realms of earth, And that wide tract, the firmament!

12. Seven-sistered, sprung from threefold source, the Five Tribes' prosperer, she must be Invoked in every deed of might.

13. Marked out by majesty among the Mighty Ones, in glory swifter than the other rapid Streams, Created vast for victory like a chariot, Sarasvati must be extolled by every sage.

14. Guide us, Sarasvati, to glorious treasure: refuse us not thy milk, nor spurn us from thee. Gladly accept our friendship and obedience: let us not go from thee to distant countries.

2. ரிஷிமைத்திராவருணி வசிட்டன் சரஸ்வதி, சரஸ்வான் ஆகியோரை நோக்கிக் கூறுவது.

1. இரும்புக் கோட்டையைப் போல் நிலையாயி ருக்கும் இந்த சரஸ்வதி அனைத்தையும் தாங்கும் சலத்தோடு துரிதமாய்ப் பெருகுகிறாள். இவள் வழியைப் பெருக்கிச் செல்லும் தேரோட்டியைப் போல் வேறு சலங்களை எல்லாம் தன் மகிமையால் பெருக்கிச் செல்லுகிறாள்.

2. நதிகளிலே சுத்தமாய் இருப்பவளும், தலைவியும் மலையில் இருந்து கடலுக்குப் பாய்பவளுமான சரஸ்வதி நஹ்ஷனுடைய விருப்பத்தை அறிந்தாள். பல சீவன்களுக்குச் செல்வங்களை வழங்கும் அவள் அவனுக்கு நெய்யையும் பாலையும் அளித்தாள்.

3. மானிடர்களுக்கு நண்பனாய் இருக்கும் சரஸ்வான் வாயு பெண்களின் நடுவே வளர்ந்தான். வலியனும், இளைஞனுமான விருஷபன், யக்ஞாருகர்களான பெண்களின் நடுவே வளர்ந்தான். அவன் அவிச் செல்வங்களுக்கு வலிய குதிரையை வலிய புதல் வனைத் தருகிறான். அவன் அவர்களுடைய தேகங்களைப் போரிலே ஐயத்துக்காக அலங்கரிக்கின்றான்.

4. வணங்கிய முழந்தாள்களோடும், வணக்கத்தோடும் அணுகப்படுபவளும் அவளிடமிருக்கும் செல்வங்களோடு தன் நண்பர்களிடம் மிக்கத் தாராளமாய் இருப்பவளும், செல்வியும் அன்புள்ளவளுமான சரஸ்வதி இந்த வேள்வியிலே எங்கள் துதிகளைக் கேட்பாளாக.

1. This stream Sarasvatī with fostering current comes forth, our sure defence, our fort of iron. As on a car, the flood flows on, surpassing in majesty and might all other waters.

2. Pure in her course from mountains to the ocean, alone of streams Sarasvatī hath listened. Thinking of wealth and the great world of creatures, she poured for Nahuṣa her milk and fatness.

3. Friendly to man he grew among the women, a strong young Steer amid the Holy Ladies. He gives the fleet steed to our wealthy princes, and decks their bodies for success in battle.

4. May this Sarasvatī be pleased and listen at this our sacrifice, auspicious Lady, When we with reverence, on our knees, implore her close-knit to wealth, most kind to those she loveth.

5. சரஸ்வதியே! வணக்கத்தோடு உனக்கு இந்த அவிகளை அளித்து, நாங்கள் உன்னிடமிருந்து செல்வத்தைப் பெறுவோமாக. எங்களுடைய தோத்திரத்தை ஏற்றுக் கொள்ளவும். உங்களுடைய பிரியமான பாலனத்திலே எங்களை ஸ்தாபித்துக் கொண்டு நாங்கள் உன்னிடம் நிழலுக்கு மரத்தினிடம் வருவது போல் வருகிறோம்.

6. திருச்செல்வியான சரஸ்வதியே! உனக்கு இந்த வசிஷ்டன் ருத்திரன் - யக்ருத்தின் இருகதவுகளை - கிழக்கையும், மேற்கையும் திறந்தான். வெண்மையான தேவியே! நீ வளரவும், உன்னைப் போற்றும் வசிஷ்டனுக்குச் செல்வங்களை அழிக்கவும். தேவர்களே!! நீங்கள் எப்பொழுதும் எங்களைச் சுவஸ்திகளோடு பாலியுங்கள்.

ரிஷி மைத்திரா வருணி வசிஷ்டன் சரஸ்வதி, சரஸ்வான் ஆகியோரை நோக்கிக் கூறுவது

1. வசிஷ்டனே! நீ மகத்தான ஸ்தோத்திரத்தை நதிகளின் நடுவே மிக்க ஆற்றலுள்ளவளாய் இருக்கும் சரஸ்வதிக்குப் பாடுகிறாய். வசிஷ்டனே! நீ சோதியிலும் புவியிலுமுள்ள சரஸ்வதியையே குற்றம் நன்கு நீக்கப்பட்டுள்ள ஸ்தோமங்களோடு போற்றவும்.

2. அழகிய சரஸ்வதியே! உன்னுடைய மகிமையால் மனிதர் இருவித உணவுகளை, புவியிலும் சோதியிலும் உள்ள அக்கினிகளைப் பாலிக்கும் நீ, எங்களைக் கவனித்துக் கொள்ளவும். மருத்துக்களின் சிநேகிதியான நீ அவிச் செல்வர்களுக்குச் செல்வத்தை அளிக்கவும்.

3. மங்களமான சரஸ்வதி எங்களுக்கு மங்களத்தை அளிப்பாளாக. குற்றமற்றுச் செல்பவளும், உணவைத் தருபவளுமான தேவி, எங்களை அறிந்து கொள்வாளாக. நீ ஜமதக்கிரியால் போற்றப்பட்டது போல் இப்பொழுது வசிஷ்டனால் போற்றப்படவும்.

4. மனைவிகளை விரும்புபவர்களும், புதல்வர்களை விரும்புபவர்களும் உத்தமதானம் அளிப்பவர்களுமான நாங்கள் அவனை அணுகி இப்பொழுது சரஸ்வானை அழைக்கிறோம்.

5. சரஸ்வானே! உன்னுடைய இனிய சுவையுள்ளவையும் சலத்தை வழங்குபவையுமான அலைகளோடு எங்களுடைய பாலகனாய் இருக்கவும்.

6. நாங்கள் உணவையும், பிரஜையையும் பெற சரஸ்வானின் சலங்களால் பருத்திருப்பதும் அனைவருக்கும் புலனாவதுமான மாற்பை மேகத்தைப் போற்று வோமாக.

5. These offerings have ye made with adoration: say this, Sarasvatī, and accept our praises; And, placing us under thy dear protection, may we approach thee, as a tree, for shelter.

6. For thee, O Blest Sarasvatī, Vasiṣṭha hath here unbarred the doors of sacred Order. Wax, Bright One, and give strength to him who lauds thee. Preserve us evermore, ye Gods, with blessings.

1. I sing a lofty song, for she is mightiest, most divine of Streams. Sarasvatī will I exalt with hymns and lauds, and, O Vasiṣṭha, Heaven and Earth.

2. When in the fulness of their strength the Pūrus dwell, Beauteous One, on thy two grassy banks, Favour us thou who hast the Maruts for thy friends: stir up the bounty of our chiefs.

3. So may Sarasvatī auspicious send good luck; she, rich in spoil, is never niggardly in thought, When praised in jamadagni's way and lauded as Vasiṣṭha lauds.

4. We call upon Sarasvān, as unmarried men who long for wives, As liberal men who yearn for sons.

5. Be thou our kind protector, O Sarasvān, with those waves of thine Laden with sweets and dropping oil.

6. May we enjoy Sarasvān's breast, all-beautiful, that swells with streams, May we gain food and progeny.

அத்தியாயம் - 6

உயர்ந்த ஞானம்

1) ஜனகர் கூறியது:

நான் ஆகாயம் போல் எல்லையற்றவன். தோற்றத்தில் உள்ள உலகம் ஒரு சாடி போன்றது. இதுவே உண்மையான உயர் ஞானம். எனவே அந்த உலகம் விலக்கப்பட வேண்டியதோ ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டியதோ அழிக்கப்பட வேண்டியதோ இல்லை.

மூன்றாம், நாலாம் அத்தியாயங்களில் உள்ளது போல் அஷ்டாவக்ரரும், ஜனகரும் ஐந்தாம், ஆறாம் அத்தியாயங்களில் உயர் ஞானத்தின் தெளிவை எமக்குத் தருகின்றனர். சென்ற அத்தியாயத்தில் அஷ்டாவக்ரர் ஒடுக்கம் அல்லது லயம் பற்றிக் கூறியிருந்தார். அங்கு பூரணத்துள் சாதாரண பிரக்ஞையை இணைக்கும் முறைகளையும் அதன் தேவையையும் கூறியிருந்தார். இதற்குப் பதிலாக ஜனகர் ஓர் உயர் நோக்கை இங்கு கூறுகின்றார். அவரது பதிலில் அவர் ஒடுக்கம் அல்லது லயம் கூட அறியாமையில் இருந்தே எழுகின்றது எனக் கூறுகின்றார். தூய ஆன்மாவுக்கு வரையறை இல்லை என்கின்றார்.

இது: சாடிக்குள் உள்ள ஆகாசம் போன்றதே அதற்கு வெளியே உள்ள எல்லையற்ற ஆகாசம். அவ்வாறே எல்லையற்ற ஆன்மாவில் பிரபஞ்சம் இருக்கிறது. பிரபஞ்சத்துக்கென ஒரு தனியான இருப்புக் கிடையாது. அது ஒரு மாயத் தோற்றம் மட்டுமே. அது நாம ரூபங்களில் மட்டுமே உள்ளது.

அவ்வாறே: உயர் ஞானம் அடையைப் பட்டதும் எல்லை யற்ற ஆன்மா மட்டுமே உள்ளது. இதனால் விலக்குவது, ஏற்பது, அழிப்பது என்ற வினா எழுவதற்கு இடமில்லை.

2) நான் கடலைப் போல இருக்கின்றேன். பிரபஞ்சம் அக்கடலில் உள்ள அலை போன்றது. இதுவே உண்மையான ஞானம். அவ்வாறே பிரபஞ்சத்தை விலக்குவதோ ஏற்பதோ அழிப்பதோ வேண்டிய தில்லை.

போன்றது: இந்த உதாரணம் ஆத்மாவின் பூரண நிலையைத் தெளிவாக விளக்குகின்றது. இதில் நீரே உண்மையான பொருள். அலை நாம ரூபங்களில் மட்டுமே உள்ளது. இதேபோன்று பிரபஞ்சத்தில் உள்ள நாமரூபங்கள் ஆத்மாவில் போலியாக ஏற்றி வைக்கப் படுவனவே.

3) நான் உயர்ந்த முத்துப் போன்றவன். பிரபஞ்சத்தின் மாயத் தோற்றம் வெள்ளி போன்றது. எனவே பிரபஞ்சத்தை விலக்குவதோ ஏற்பதோ ஒடுக்குவதோ தேவை அற்றது.

போன்றது: வெள்ளியின் மாயத் தோற்றத்துக்குப் பின்னால் உள்ள உண்மையே முத்து. இதே போன்று பிரபஞ்சத்துக்குப் பின்னால் உள்ள உண்மையே ஆத்மா.

4) உண்மையில் நான் எல்லா உயிர்களிலும் இருக்கின்றேன். அத்துடன் எல்லா உயிர்களும் என்னிடத்தே இருக்கின்றன. எனவே பிரபஞ்சத்தை விலக்குவதோ ஏற்பதோ ஒடுக்குவதோ தேவை அற்றது.

நான்: பிரபஞ்சத்தில் உள்ள உண்மைப் பொருள் ஆத்மாவே.

எல்லா உயிர்கள்: ஆத்மாவே அடிப்படை. அது ஒன்றே உண்மையில் உள்ளது. அதில் பிரபஞ்சம் வெறும் தோற்றத்தில் மட்டுமே உள்ளது.

அத்தியாயம் 7

தன்னை உணர்வது

1) ஜனகர் கூறியது:

சொந்த இயல்பு என்னும் காற்றால் உந்தப்பட்டு என்னிடத்தே உள்ள எல்லையற்ற கடல் (பிரக்ஞை) இயங்குகின்றது. பிரபஞ்சம் இங்கும், அங்கும் அசைகிறது. நான் பொறுமை உடையவன்.

பொறுமை: பிரபஞ்சத்தால் பாதிக்கப்படாத தன்மை. கடலில் காற்று எழும் பொழுது அதிலுள்ள கப்பல் இங்கும் அங்கும் அசைகிறது. ஆனால் கடல் கப்பலின் அசைவால் தாக்கப்படுவதில்லை. இதே போன்று ஆத்மாவின் உண்மையில் பிரபஞ்சம் இருக்கின்றது. பிரபஞ்சத்தின் இயல்பான விதிகளுக்கு இணங்க அது ஆத்மாவில் தங்கி உள்ளது. ஆனால் மாறுகின்ற பிரபஞ்சம் ஆத்மாவைச் சற்றுமே பாதிப்பது இல்லை.

2) என்னிடத்தில் எல்லையற்ற கடல் (பிரக்ஞை) இருக்கின்றது. பிரபஞ்ச அலை தானாகவே தோன்றி மறையட்டும். அந்த அலையினால் நான் வளர்வதோ தேய்வதோ இல்லை.

கடலிலுள்ள நீரை விட அலைக்கென்று தனியான இருப்பு இல்லை. அந்த அலைக்கு நாம ரூபங்கள் மட்டுமே உள்ளன. கடல்நீரை அவ்வலையினால் அதிகரிக்கச் செய்ய முடியாது. இந்த அலை போன்றதே பிரபஞ்சமும். பிரபஞ்சத்தின் தன்மை ஆத்மாவிலேயே இருக்கிறது. எனவே பிரபஞ்சம் அல்லது உலகம் தோன்றும் போது ஆத்மா என்ற

உண்மையின் மீது அப்பிரபஞ்சத்தின் நாம ரூபங்கள் ஏற்றப்படுகின்றன. அவை அழியும் போது அதன் நாம ரூபங்களும் மறைகின்றன. ஆனால், உண்மை இருப்பாயுள்ள ஆத்மா என்றும் ஒரே மாதிரி மாறாமல் இருக்கின்றது.

3) எல்லையற்ற கடல் என்னும் என்னிடத்தே பிரபஞ்சம் ஒரு கற்பனையாகவே இருக்கின்றது. நான் பேரமைதியாகவும் உருவம் அற்றும் இருக்கின்றேன். இதுபற்றிய ஞானத்தில் மட்டுமே நான் இருக்கின்றேன்.

இது: பிரபஞ்சம் அல்லது உலகம் வெறும் தோற்றம் மட்டுமே என்றும் அது தங்கி இருக்கின்ற ஆத்மா என்றும் அமைதியாகவும் உருவமில்லாமலும் உள்ளது.

4) வேறு பொருளில் ஆத்மா இருப்பதில்லை. எல்லையற்றதாயும் குறைபாடு ஏதும் இல்லாமலும் உள்ள ஆத்மாவில் வேறு பொருள் இருப்பதில்லை. எனவே ஆத்மா பற்று, ஆசை என்பன இல்லாமல் சுதந்திரமாகவும் அமைதியாகவும் உள்ளது. இதில் மட்டுமே நான் உள்ளேன்.

ஆத்மா: ஆத்மா எங்கும் பரந்ததாகவும், எல்லையற்றதாகவும் உள்ளது. எனவே உடல், மனம் முதலான எல்லைக்குட்பட்ட பொருள்களை ஆத்மா கொண்டிருப்பதில்லை.

இல்லை: எல்லாப் பொருள்களும் ஆத்மாவில் ஏற்றி வைக்கப்பட்டுள்ளன. எனவே உண்மையில் அவை ஆத்மாவில் இருப்பதில்லை.

5) உண்மையான பிரக்கஞ்சே நான். உலகம் செய்படி வித்தைக்காரன் செய்து காட்டும் காட்சியைப் போன்றது. எனவே என்னில் விலக்கல், ஏற்றல் என்னும் எந்த ஒரு எண்ணமும் எப்படி, எங்கே இருக்க முடியும்?

தன்னை உணர்ந்த ஒரு மனிதனின் இந்த உலகத்தைச் செப்படி வித்தைக்காரனின் காட்சி என்றே பார்ப்பான். அவனது காட்சி போலியானதும் மாயமானதுமே. அந்த ஆத்மா அநுபூதி பெற்ற மனிதன் உலகைக் காணக் கூடியதாக இருந்த போதும் அதற்கென்று சொந்த இரும்பு இல்லை. எனவே உலகில் உள்ள எந்தப் பொருளும் அவனைக் கவருவதோ விலக்குவதோ இல்லை.

அத்தியாயம் 8

பந்தமும் மோட்சமும்

1) அஷ்டாவகர் க்ஷரியது:

எது பற்றியும் மனம் விரும்பும் அல்லது வருந்தும் போதும் எதனையும் மனம் ஏற்கும் அல்லது விலக்கும் போதும் எது தொடர்பாகவும் மனம் மகிழ்ச்சி அல்லது கோபத்தை உணரும் போதும் பந்தத்தில் மனம் இருக்கின்றது.

2) மனம் விரும்புதல் அல்லது வருந்துதல் இன்றி இருக்கும் போதும் மனம் ஏற்றல் அல்லது விலக்கல் இன்றி இருக்கும் போதும், மனம் மகிழ்ச்சி அல்லது கோபம் இன்றி இருக்கும் போதும் மோட்சம் அடையப் படுகின்றது.

ஆசை, வருத்தம் முதலானவை மாறும் சித்தத்தின் நிலைகளாகும். சித்தத்தை ஒரு குளத்துக்கும் அதிலுள்ள அலைகளுக்கும் ஒப்பிடலாம். குளம் அமைதியாயும் தெளிவாயும் உள்ள போது குளத்தின் ஆழத்தைப் பார்க்க முடியும். அவ்வாறே குளத்து நீர் கலங்கியும் அலை யுள்ளதாயும் இருக்கும் போது அதன் ஆழத்தைப் பார்க்க முடியாது. இதே போல மனத்தில் மாற்றங்கள் இருப்பின் அந்த எண்ணங்களோடு எம்மை நாம் இனம் காண்போம். அப்போது நாம் ஆத்மாவைக் காண முடியாது. நாம் அறியாமையும் பந்தமும் உடையவர்களாவோம்.

ஆனால் மனம் அமைதியாயும், எண்ணங்கள் இன்றியும் இருக்கும் போது நாம் எமது உண்மை நிலையை உணர்வதோடு மோட்சத்தையும் அடைவோம்.

3) மனம் புலன் அனுபவத்தில் பற்றுடையதாக இருக்கும் போது அம்மனம் பந்தப்படுகிறது. மனம் எல்லாவிதமான புலன் அனுபவங்களையும் விடுத்து அவற்றில் பற்றின்றி இருக்கும் போது மோட்சம் அடையப் பெறுகின்றது.

சென்ற இரண்டு சுலோகங்களிலும் பந்தம், மோட்சம் என்பன விளக்கப்பட்டன. மனத்தில் எண்ணங்கள் இருக்கும் போது பந்தமும், அதில் எண்ணங்கள் இல்லாத போது மோட்சமும் இருக்கும். இவை வெளியே உள்ள பொருள்களைத் தொடர்புபடுத்தியே விளக்கப்பட்டன.

புலன் அனுபவம்: ஐந்து புலன்களாலும் பெறப்படுவன புலன் அனுபவங்கள்.

4) “நான்” என்பது இல்லாதபோது அங்கு மோட்சம் உண்டு. “நான்” என்பது உள்ளபோது அங்கு பந்தம் உண்டு. இவற்றைக் கருத்தில் கொண்டால் எதனையும் ஏற்பது அல்லது விலக்குவதில் இருந்து இலகுவாக நீங்க முடியும்.

அகங்காரமே பந்தம். அது உடலோடும் மனத்தோடும் ஆத்மாவை இனங்காணச் செய்கிறது. அகங்காரம் இன்மையே மோட்சம். அகங்காரம் இல்லாத போது ஆத்மாவை உடம்போடும் மனத்தோடும் இனங் காண்பதில்லை. ஆத்மா பிரபஞ்சம் முழுவதும் பரவி இருப்பதாக அப்போது உணரப்படுகின்றது. இந்த அறிவைப் பெற்றுக் கொண்டதும் ஒருவர் பூரண அமைதி உடையவர் ஆகிறார். அத்துடன் அவர் ஆசை அல்லது வெறுப்பு இரட்டைகளில் இருந்தும் விடுபடுகின்றார்.

அன்பும் பக்தியும்

53) நீ கடவுள் பக்தியில் இருந்து விலகாமல் இருக்க விரும்புவாய் ஆயின் உனது சக மனிதர் எரிச்சலடைந்து நித்திரைக்குப் போக உன்னை அனுமதிக்காதே. அவனுக்கு எரிச்சல் ஊட்டிவிட்டு நீயும் அவ்வுணர்வோடு நித்திரைக்குப் போகாதே. உனது சக மனிதர்களோடு முதலில் சமரசம் செய்து கொள். பின் நல்ல மனத்தோடு இறைவனை நாடு. அவரைத் தொழுது உனது பக்தியை நீ அவருக்கு வழங்கு.

54) ஆன்ம வளம் உள்ளவராய் நாம் இருந்தும் பக்தி இல்லாவிடில் எம்மால் முன்னேற முடியாது. எனவே பக்தியைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு நாம் எவ்வளவு முயற்சி செய்ய வேண்டும் என்பதை உணர்ந்து கொள்.

55) தனது சக மனிதர்களிடம் பொறாமை உள்ளவன் அல்லது அவர்களது புகழால் எரிச்சலடைபவன் அல்லது அவர்களது நற்பெயரைக் கெடுப்பவன் அல்லது அவர்களை எதிர்க்கத் திட்டம் தீட்டுபவன் பக்தியில் இருந்து தன்னை அன்னியப்படுத்திக் கொள்கின்றான். நாம் எமது சக மனிதர்களுக்குத் தீங்கு செய்வதில் இருந்து எம்மைப் பக்தி காப்பாற்றிக் கொள்ளும். பக்தி இன்றேல் நாம் குற்ற உணர்வு உடையவர்களாவோம்.

56) இறைவனுடைய விதிகளுக்கு இணங்க நடந்து கொள்ள அன்பு உதவும். தனது சக மனிதர்களைக் கோபிக்கின்றவனும், அவர்களைத் தனது பொறிக் குள் அகப்படுத்தத் திட்டம் தீட்டுபவனும், அவர்களைச் சபிக்கின்றவனும் கடவுளின் தண்டனைக்கு ஆளாவான்.

57) தனது சக மனிதர்களைப் பற்றிக் கெட்ட வார்த்தைகளைக் கூறுபவனும், அவர்களைத் தனது மனத்தால் அளந்து கொள்பவனும், தெய்வ விதியைக் குறை கூறுபவனும், அவ்விதியைத் தனது மனத்தால் அளந்து கொள்பவனும், தெய்வ பக்தியை மதியாது இருப்பவனும் தனது சொந்த அழிவுக்குக் காரணமாவான்.

58) உனது சக மனிதர்களைப் பற்றி யாரும் அரட்டை அடித்தால் நீயும் அதை விரும்பிச் செவி சாய்க்காதே. மற்றவர்களிடம் குற்றம் கண்டுபிடிப்பவர்களோடு உரை யாடாதே. அவற்றை நீ செய்தால் தெய்வ பக்தியில் இருந்து நீ நீங்கி விடுவாய். பின்னர் நீ உனது அமர வாழ்வில் இருந்து விலகியதைக் காண வேண்டிவரும்.

59) ஞானியைப்பற்றிக் குறை கூறாதே. யாராவது ஞானியை இகழ்ந்தால் நீ அதைத் தூண்டி விடாதே. அவ்வாறு அவரைக் குறை கூறினால் அல்லது இகழ்ந்தால் உனது நடத்தையைக் கண்டு இறைவன்

உன்மீது கோபப்படுவான். இதனால் உனது அமர வாழ்வில் இருந்து அவன் உன்னை விலக்கிவிடுவான்.

60) நீ கேட்குமாறு உன்னை அவதூறு செய்பவர்களது மனதை அமைதிப்படுத்து. அவ்வாறு செய்யா விட்டால் நீ இரண்டு குற்றங்களைச் செய்தவனாவாய். ஒன்று நீயும் அதற்குப் பழக்கப்பட்டு விடுவாய். இரண்டு அவர்கள் தமது சக மனிதர்களைப் பற்றி அவதூறு செய்வதை தடுக்காது விட்டுவிடுவாய்.

61) உனது எதிரியிடம் கூட நீ அன்பு செலுத்து. உன்னை வெறுக்கிறவர்களுக்கும் நீ நல்லதையே செய். உன்னைத் தவறாக நடத்துபவர்களுக்கு நீ இறைவனிடம் மன்றாடு. வெறுப்பில் இருந்தும் கோபத்தில் இருந்தும் விடுதலை பெற நீ அவற்றைச் செய். அதன் மூலம் பூரண பக்தியைப் பெற நீ உன்னைத் தகுதியாக்கிக் கொள். கடவுளைப் போல நீ எல்லாரிடத்தும் சமனாக அன்பு செய்யாவிட்டால் உன்னால் அவ்வாறான பக்தியைப் பெற முடியாது. கடவுள் எல்லாரிடத்தும் சமமாக அன்பு செலுத்துகின்றார். அவர்கள் எல்லோரையும் பாதுகாக்க விரும்புகின்றார். அவர்கள் எல்லோரும் உண்மையான ஞானத்தைப் பெற அவர் விரும்புகிறார்.

62) கேடு செய்பவனை எதிர்க்காதே. உனது வலக் கன்னத்தில் ஒருவன் அடித்தால் நீ உனது இடக் கன்னத்தையும் அவனுக்குக் கொடு. எவராவது உனக்கு எதிராக நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தொடுத்தால் உனது மேலங்கியை அவனுக்குக் கொடு. ஒருவன் தன்னோடு ஒரு மைல் தூரம் வருமாறு உன்னை வற்புறுத்தினால் நீ அவனோடு இரண்டு மைல் தூரம் செல். ஞானி ஒருவன் ஏன் இதனைக் கூறுகின்றான்? கோபம், எரிச்சல் என்ற இரண்டில் இருந்தும் உன்னை விடுவித்துக் கொள்ளவும் உனது பொறுமையினால் அவனைத் திருத்தவுமே ஞானி இதனை உனக்குக் கூறுகின்றான். இதேபோலக் கடவுள் உங்கள் இருவரையும் அன்பின் துணை கொண்டு நண்பர்கள் ஆக்குகின்றார்.

63) நாம் அனுபவித்தவற்றை ஞாபகங்களாக எம்மோடு வைத்துக் கொள்ளுகின்றோம். நாம் இந்த ஞாபகங்களை மறந்து விடுவோமாயின் இவற்றால் பாதிக்கப்பட மாட்டோம். பொருள்களுக்காகப் போராடுவதைக் காட்டிலும் அவற்றின் அனுபவத்தால் வரும் ஞாபகங்களைப் போராடி வெல்வது கடினம். அது செயல்களால் பாபத்தை விலக்குவதை விட, மனதால் பாபம் செய்வதை விலக்குவது கடினமாய் இருப்பதை ஒத்தது.

64) சில ஆசைகள் உடம்பு சம்பந்தமானவை. ஏனை யவை ஐவன் சம்பந்தமானவை. முன்னது உடம்பால்

தோற்றுவிக்கப்படுகிறது. இரண்டாவது புறப் பொருள்களால் தோற்றுவிக்கப்படுகின்றது. இரண்டு வகை ஆசைகளையும் பக்தியினாலும் சுய கட்டுப் பாட்டினாலும் வென்றுவிடலாம். பக்தி ஜீவ ஆசை களை விலக்கும். சுய கட்டுப்பாடு உடம்பால் வரும் ஆசைகளைக் கட்டுப்படுத்தும்.

65) சில ஆசைகள் ஆன்மசக்தியினாலும், ஏனையவை விருப்பத்தாலும் வருவனவாகும். புலன்களாலேயே இவ் விருவகை ஆசைகளும் எழுகின்றன. ஆன்மா விடம் பக்தியும் சுய கட்டுப்பாடும் இல்லாதபோது அவை அவ்வாறு எழுகின்றன.

66) ஆன்மாவின் சாதாரண ஆசையை வெல்வது கடினம். ஆனால் அதன் கோபமுட்டும் தீவிர ஆசையை வெல்வது அதனிலும் கடினம். எனினும் இறைவன் எமக்குப் பலமான ஒருவிடயத்தைத் தந்துள்ளான். அதுவே பக்தியாகும்.

67) மறதி, அறியாமை போன்ற குணங்கள் எம்மைப் பாதிக்கின்றன. கோபமுட்டுவது, ஆசைப்படுவது, விவேகம் ஆகிய குணங்களில் ஒன்று ஆன்மாவைக் களைப்படையச் செய்து எல்லாத் தீவிர ஆசை களையும் ஒன்றாக எழச் செய்கின்றது. இதனால் தான் தீவிர ஆசைகள் ஏனையவற்றைவிட மிகவும் வலுவானதாக இருக்கின்றன. இவற்றை வெல் வதற்கும் இறைவன் எமக்குச் சிறந்த ஒரு வழியைத் தந்திருக்கின்றான். அதுவே பொறுமை. பொறுமை ஊடாகத் தீவிர ஆசைகளில் இருந்து நீ உன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளலாம்.

68) உனது சகோதரனை ஒருபோதும் அடிக்காதே. அதனை அவன் தாங்க முடியாவிட்டால் அவன் இருப்பிடத்தை விட்டுச் சென்றுவிடுவான். அதனால் வரும் உனது மனச்சாட்சியில் இருந்து நீ ஒருபோதும் தப்ப முடியாது. அது உனது தொழுகை நேரங்களில் வந்து உனது அமைதியைக் கெடுக்கும். மேலும் அது இறைவனோடு உள்ள உனது அறிவைத் திசை திருப்பி விடும்.

69) நீ எதிர்ப்பதற்குக்காரணமான சந்தேகங்களுக்கும், மனிதர்களுக்கும் கவனமாக இரு. அவற்றுக்கு இட மளிப்பாய் ஆயின் நீ உனது அமைதியைப் பெறும் வழியை அறிய முடியாது. தெய்விக பக்தியைப் பெறு வதற்கான அறிவை அன்பே உனக்குத் தரும்.

70) மற்ற மனிதர்களின் குணங்களினால் நீங்கள் இழுத்துச் செல்லப்படுவீர்கள். ஆதலால் அப்படி யானவர்களின் சேர்க்கையால் நீ பூரண பக்தியைப் பெற்றுக் கொள்ள முடியாது தவிப்பாய். அதனால் ஒருவர் மீது அன்பு செலுத்தி மற்றவரை வெறுப்பாய். மேலும் ஒரு மனிதனிடமே ஒரு சமயம் அன்பு செலுத்தி இன்னொரு சமயம் அவனையே வெறுப்பாய்.

71) தனிமனிதரின் வித்தியாசமான பண்புகளுக்கேற்ப எல்லா மனிதருக்கும் பொதுவாக உள்ள மனித இயல்பைப் பூரண அன்பு பிரித்து விடுவதில்லை. அது ஒரே மனித இயல்பின் மீதே தனது கவனத்தை நிறுத்திக் கொள்ளும். எல்லா மனிதர்களிடமும் அந்த இயல்பு சமமாகவே அன்பைச் செலுத்தும். அது நல்லதை நண்பர்களாகவும் கெட்டதை எதிரிகளாகவும் கருதி அன்பு செலுத்துவதில்லை. அவர்களுக்கு அவ்வியல்பு உதவுவதாகவே இருக் கும். அவர்கள் எதைச் செய்தாலும் பொறுமையோடு அது ஏற்றுக்கொள்ளும். அது அவர்கள் செய்யும் கெடுதிகளைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்வதில்லை. அவ்வாறான சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்பட்டாலும் கெடுதி வந்தாலும் அவர்களுக்காக அவ்வியல்பு கொண்டவர்கள் தாமே துன்பத்தை அனுபவிப்பார்கள். இதனால் கெடுதி செய்பவர்கள் கூட நண்பர்களாகும் சாத்தியம் உண்டு. அதை அடைய முடியாவிட்டாலும் அப்பண்பு உள்ளவர்கள் தமது மனப்பாங்கை மாற்றிக் கொள்வதில்லை. அது அன்பினால் வரும் பயன்களை எல்லோருக்கும் சமமாகவே காட்டிக் கொள்ளும். இறைவனும் ஞானிகளும் தமது அன்பை எமக்குக் காட்டுவார்கள். ஞானிகள் முழு மனித இனத்தக்குமாகத் தாமே துன்பத்தை அனுபவிப்பார்கள். ஒவ்வொரு மனிதனும் தனது புகழை அல்லது துன்பத்தைத் தனது தகுதியின்படி தானே நிர்ணயித்துக் கொள்ளுகின்றான். எனினும் எல்லா மனிதரும் விடுதலை பெற எல்லோருக்கும் சமமான வாய்ப்பையே ஞானிகள் வழங்குவார்கள்.

72) புகழ் - இகழ், செல்வம் - வறுமை, இன்பம் - துன்பம் என்பவற்றை நீ அலட்சியம் செய்யாவிடில் நீ இன்னும் பூரண அன்பைப் பெற்றுக் கொள்ள வில்லை என்பதே அதன் அர்த்தமாகும். இவற்றுக்கு மட்டுமன்றி விரைவில் மறையும் வாழ்வு, மரணம் என்பவற்றுக்கும் கூடப் பூரண அன்பு அலட்சியம் செய்யும்.

73) பூரண அன்புள்ளவர்களின் வார்த்தைகளைச் செவி மடுப்பாயாக. ஞானியரிடம் அன்பு செலுத் துவதிலிருந்து எதுதான் எங்களை விலக்கி வைக்கும்? துன்பம், கவலை, குற்றம் சுமத்துதல், வறுமை, அழிவு, வாள் முதலானவை எவ்வாறு பூரண அன்பைத் தடுக்க முடியும்? ஞானிகளுக்காக மரணத்தைத் தழுவவும் தயாராக இருப்போம். ஆனால் ஞானியின் துணை கொண்டு இவை எல்லாவற்றையும் வெற்றி கொள்வோம். ஞானி எம்மீது செலுத்தும் அன்பினால் இவற்றை விட மேலானவற்றையும் எம்மால் வெற்றி கொள்ள முடியும். இதனால் ஞானியின் அன்பில் இருந்து எந்த ஒன்றும் எம்மை விலக்கி வைக்க முடியாது. தெய்வீக அன்பைப் பொறுத்தவரையில் ஞானிகள்

தியானத்தின் அவசியம்

சிவன் கழலிணை சேர்தலே வாழ்வின் இலட்சியமாகும். இவ்வாழ்வு இருவகையான சாதனைகளால் அடையத்தக்கதே. ஒன்று இறைவனை முன்னிலைப்படுத்தி வணங்கும் முறை. மற்றையது இறைவனும் வணங்கு வோனும் வேறல்லர், இருவரும் ஒருவரே என்னும் முறையாகும். இருவகை முறைகளாலும் எய்தும் பயன் ஒன்றேயாயினும் சாதகர்களின் மனப்பாங்கிற்கேற்ப ஒன்று சிலருக்கும் மற்றது வேறு சிலருக்கும் பொருந்த முடையன போல்தோன்றும். அவரவர்க்குப் பொருத்தமானதையே ஒவ்வொருவரும் மேற்கொள்ள வேண்டும். எல்லாரும் ஒரு வழியைத்தான் பின்பற்ற வேண்டும் என்ற நியதி வேண்டியதில்லை. இறைவனை முன்னிலைப்படுத்தி எல்லாம் அவனே, எங்கும் அவனே, என்றும் அவனே என்று வணங்கும் முறையே பலருக்கு உவந்ததும் சுலபமானதும் ஆகும். மற்றைய நெறி “அஹம் பிரம்மாஸ்மி” “நான் சிவமாவேன்” என்னும் மனோபாவனை பண்ணிக் கொள்ளல், இது பலருக்குச் சுலபமாகத் தெரிவதில்லை.

சாதகன் தனக்குப் பொருந்திய நெறியைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். மற்றவர் கடைப்பிடித்துக் கடைத் தேறிய நெறியைத் தன் சுபாவத்திற்கு மாறாகத் தான் கடைப்பிடித்துக் காரியத்தைக் கெடுத்துவிடக் கூடாது. இந்த இரு நெறிகளுக்கும் தியானம் மிகவும் இன்றியமையாது வேண்டப்படும். தியானஞ் செய்யும் முறையைப் பற்றிப் பதஞ்சலியார் தமது யோகசூத்திரம் என்னும் நூலிலும், கிருஷ்ணன் தமது பகவத்கீதையிலும் தெட்டத் தெளிவாக விளக்கியிருக்கின்றனர். சைவ சாத்திரமாகிய திருமந்திரத்தில் விளக்கப்பட்டவகையாக வேறெந்த நூலிலும் விரிவாக விளக்கப்படவில்லையெனலாம். திருமந்திரம் மூன்றாந் தந்திரம் எட்டாம் பகுதி இதனையே விளக்கும். கீதை ஆறாம் அத்தியாயம் இருபத்தைந்தாம் சுலோகத்தில் நகிஞ்சித் அபிசிந்தயேத் (வேறொன்றையும் எண்ணாதே) எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. பலர் இதனை மறந்துவிடுகின்றோம். கஷ்டமென்பார் சிலரும், தாமத குணத்தின் மூழ்குவார் பலருமாகும். தியானஞ் செய்வோர் தொகை மிக மிகக் குறைவாகி விட்டது. இதுதான் இன்று நாம் அடைந்திருக்கும் இழிநிலைக்கு ஏதுவாகும். நினைப்பற்ற தன்மையை, இடையறாச்சாந்தத்தை இடையறாத முயற்சியாலும் விழிப்பினாலும் எவரும் எய்த முடியும் என்பதை ஒருவரும் மறத்தல் கூடாது. பற்றற்ற பணிபுரிதல் என்றுமே இயலாத காரியம் எனவும் எல்லாம் சுயநலத்துக்காகவே நடைபெறுகின்றன எனவும்

ஆழ்ந்த அறிவிலார் பலர் அரற்றுவர். இடையறாது முயற்சி செய்து வரும்போது சுயநலம் குறைந்து வருவதை உணர்வாராயின் ஏன் சுயநலம் முற்றாக அற்றுப்போகும் நிலை எய்தாது? சில வேளைகளில் மனம் எண்ண அலைகளால் தாக்குறாது அமைதியை அடையுமாயின் விடாமுயற்சியால் ஏன் அது முற்றான சாந்தத்தை எய்த முடியாது? எல்லாவற்றிற்கும் சிரத்தையும் அப்பியாசமுமே வேண்டியதாகும்.

மனம் இடையறாது இறைவனை நினைத்தல் வேண்டும். அங்குமிங்குமாக அலைந்து திரியும் மனத்தை அடிக்கடி இழுத்து இழுத்துச் சிவனைச் சிந்திக்கப் பண்ணல் வேண்டும் இந்த ஏகாக்கிர சித்தத்தைப் பெறுதற்காகவே சமயானுட்டானங்கள், திருவிழாக்கள், விரதங்கள் முதலாய யாவும் அமைந்துள்ளன. இவற்றின் தத்துவார்த்தங்களை அறியாது கழுதை மயிர் பிடுங்கித் தீர்த்தமாடியவன் போல் வாழ்வு நடத்துதல் எத்துணை மூடத்தனமாகும். இயல்பாகவே மனம் குரங்குபோல் கூத்தாடும். இப்படிக்கூத்தாடும் மனத் திற்கு நல்ல வேலைகளைக் கொடுத்து நல்ல கூத்துக்கள் ஆடச் செய்வதற்காகவே பெரியோர்கள் சமயங்களை வகுத்துள்ளார்கள். ஒவ்வொருவரும் தத்தம் சமய நெறியிலே நின்று கருத்தறிந்து கருத்துன்றிக் காரியங்களைச் செய்வாராயின் கடவுளருள் பெறுதல் நிச்சயமாகும். தியானத்திலமர்ந்தால் இரண்டொரு நிமிடங்களுக்காதல் மனச் சாந்தி எய்தாமல் இருந்த இடத்தைவிட்டு எழுந்தி ராத வைராக்கியம் இருத்தல் வேண்டும். வைராக்கியத்தோடு தியானத்தை அப்பி யாசம் செய்துவரின் வெற்றி கிட்டுதல் சத்தியமே. நல்லவர் சேர்க்கை நற்சிந்தனைகளை உண்டாக்கும். இதனால் நல்ல காரியங்களையே செய்யலாம். நல்ல காரியங்களைச் செய்பவர் மனச்சாந்தியடைவர் சத்தியமான நெஞ்சுடையவருக்கு நித்திய வாழ்வு மிகவும் அண்மையிலுள்ளது. வஞ்சகர் என்றும் அஞ்சியஞ்சியே சாவர்.

எவ்வித எண்ணமும் எழாது இருக்கும் நிலையே தூய நிலையாகும். இப்படியிருப்பவர் உள்ளத்தில் சிவம் பிரகாசிக்கும். இவர்களுக்குத் தூக்கம், துக்கம் ஆகியன இல்லையாம். சித்தத் தூய்மை எய்தினோர் யாவும் சிவன் செயலே என்று இன்புறுவர். இவர்கள் ஈசனிடத்தும் ஆசை அடையார். கூடும் அன்பினில்கும்பிட்டு வாழ்வார். வீடும் விரும்பாத வீரர். இறைவனின் எண் குணங்களில் எது சாதகனுக்குப் பொருத்தமோ அதையே அவன் கடைப்பிடித்துக்

கடைத்தேறலாம். “இறைவன் எங்கும் உள்ளவர்” என்பதை அறிந்தவர் பார்த்ததெல்லாம், பார்த்த இடமெல்லாம் கடவுளாகவே பாவனை பண்ணித் தியானிக்கக் கடவர். “இறைவர் எல்லாம் வல்லவர்” என்பதையறிந்தவர் ஒன்றுக்கும் அஞ்சாது யாவற்றையும் இறைவனிடம் ஒப்படைத்துவிட்டுச் சும்மா இருப்பர். இவ்வண்ணமே ஏனையோரும் இட்டப்படி ஈசனைத் தியானிக்கலாம். இப்படித் தியானிப்பவர்க்கு அவர் மனப் பண்பாட்டுக்குத் தக இறைவன் காட்சி கிட்டும். இக்காட்சிகள் இவனுக்கு மனவுறுதியையும் உற்சாகத்தையும் கொடுக்கும் இவற்றோடு நின்றுவிடாது மேலும் மேலும் மனமிறக்கக் கூடிய மாதிரி அப்பியாசம் செய்து வருதல் வேண்டும். எவ்வளவுக்கு மனவுறுதி பிறக்கிறதோ அவ்வளவுக்குச் சாந்தமும் எய்தும். இதனை அனுபவத்தில் அறிந்தவர் அடிக்கடி தியானம் செய்யவே முயற்சிப்பர். ஏகாக்கிர சித்தம் உடையோர் செய்யும் வேலை எல்லாம் சிறப்பாகவே அமையும்.

அடுத்த மாதிரியாகவுள்ளவர் விசாரணை செய்து

மனத்தை மாயச் செய்வர். எண்ணங்கள் எழும் போதெல்லாம் இது யார் எண்ணுகிறார்? யாருக்கு வேண்டியது? என்பன போன்ற விசாரங்களைச் செய்து உதித்தவிடத்திலேயே ஒடுங்கியிருக்கச் செய்வர். இதனால் இவர்களும் மனவொடுக்கம் உறுவர். நான் என்ற குறுகிய எண்ணத்தை எழ விடாது யாவும், எங்கும் எல்லாம் நானே என்ற எண்ணம் விரி வடையச் செய்வர். நித்தியம் எது? அநித்தியம் எது என்று விவேகத்தால் விசாரித்து ஆன்மாவொன்றே நித்தியம் என்றறிந் தின்புறுவர். ஆன்மாவுக்கு அயல் வேறில்லை என்று அதிலேயே மூழ்குவர். இதனாலும் மன ஒருமைப்பாடு எய்து கின்றனர். இவர்களது உள்ளத்திலும் உண்மை ஒளி பிரகாசிக்கும். பக்தன் உள்ளம் தூய்மையுற சிவம் பிரகாசிக்கும். விசாரணை செய்பவன் வாய்மையில் ஒளி விடும்.

ஆகவே சிந்தனையாலும் சேவையாலும் தியானம் செய்யலாம். இத்தியானமொன்றே உண்மையை உணர்த்தும்.

சுவாமி! நின் இருதயமே என் வீடு எனது சீவியம்

குருவுக்கும் சீடனுக்குமுள்ள உண்மையான தொடர்பை அறிந்து கொண்ட போது குருவை நோக்கிப் பின் வருமாறு கூறினேன்.

உனது அருளால் இருளிலிருந்து என்னை வெளியேற்றினீர். ஏதுமில்லா ஏழையாக இருந்த என்னை அளவற்ற பலத்தைத் தன்னுள் உணரும் ஒரு அன்பனாக்கி விட்டீர். நெடுங்காலமாக உமது குரலைக் கேட்டு முன்னொருபோதும் கேட்டிராததும், அளவு கடந்த இன்பத்தைத் தருவதுமாகிய இன்னிசையைக் கேட்டுப் பரவசப்படுபவன் ஒருவனைப் போல் இருந்தேன். எனது மறுமொழி உரத்ததாகவும், விதிர்விதித்துப் பேசியதாகவும் இருந்தது. நான் கேட்டது எனக்கு விளங்கவில்லை. முன் உனது முகத்தின் சோதி பார்க்க வொண்ணா மகிமையுடையதாக இருந்தது. அதனால் உனது உண்மைச் சபாவத்தை நான் விளங்காதவனாக விருந்தேன். இவற்றால் தாராளமாக நீர் எனக்களித்த திரவியங்களை எல்லாம் அறியாமையினால் வீணே செலவாக்கினேன். உனது முன்னிலையிற்றானும் நான் ஒரு படுபாவியைப் போல் பாவஞ் செய்தேன். நீர் எனக்குக் காட்டிய அன்புக்கும், ஆசீர்வாதங்களுக்குத் தானும் தீங்கு செய்தேன். நான் உமது கிருபைக்கு மிகுதியாகப் பாத்திரமில்லாதவனாயிருந்தேன். எனது அகங்காரத்தால் உம்மை மறந்து என்னை ஒரு பெரிய சனத்தலைவனென்றும், ஓர் பெரிய மனிதனென்றும் மற்றவர்கள் சொல்லும்படியாக நடந்து கொண்டேன். ஆனால் இப்பொழுது இறைவனே! உண்மையை உணர்ந்து விட்டேன். அகசியான விளக்கத்தால்

உமது உபதேசத்தையும் உமது சந்நிதானத்தையும் அகசிப்படுத்தி விட்டேன். ஆனால் உமது கருணை அளவற்றதாக இருந்தது. உமக்கு என்மேலுள்ள அன்பு சொல்லுந் தரத்தன்று. உண்மையில் தெய்வீகமே உமது சபாவம். உமது சீடனாகிய என் மேலிருக்கும் அன்பு தாய் தனது சொந்தப் பிள்ளையில் வைத்திருக்கும் அன்பிலுஞ் சிறந்தது. ஓ! இறைவனே! நான் முற்றாகச் சுகப்படும் வரை நீர் உமது வலிமையை உபயோகித்துக் குறைகளைக் களைந்தீர். தான் விரும்பிய வடிவத்தைக் குயவன் உருவாக்குவது போன்று என்னைப் பக்கு வப்படுத்தி ஈடேற்றினீர். உமது கருணை, உமது பொறுமை, உமது இனிமை முதலியன அளவு கடந்தன. நான் உம்மைப் போற்றுகின்றேன். எனது கைகளும், கால்களும் நாவும், கண்களும், செவிகளும் எனது உடம்பு முழுவதும் என் சித்தம், உணர்ச்சிகள், எனது அன்பர்கள் எல்லாமுமே நெருப்புக்குள் உமக்கு அர்ப்பணமாகக் கொடுக்கப்பட்டுப் பரிசுத்தமாக்கப்பட வேண்டும். எனது நன்மையையும், தீமையையும் நானாகவிருந்த எல்லாவற்றையும் இருக்கிற எல்லாவற்றையும், பிறப்பின் மேற் பிறப்பையும் உமக்கே யான் ஒப்படைக்கிறேன். நீரே எனது கடவுளும் வீடுமாம். நீரே எமது உயிருக்குள் உயிர். எனக்கு ஒன்றும் வேண்டியதில்லை. நின் இருதயமே எனது வீடு. எனது சீவியம் இன்றைக்கும் என்றைக்கும் ஒரு பரிசுத்த பிரகாச முடையதாக இருக்கட்டும்.

ஓம்! தத்சத்!

- தியானகாலச் சிந்தனை.

தருமமே தலைகாக்கும்

முன்னொரு காலத்திலே பிரமதத்தன் என்னும் அரசன் காசி நகரில் இருந்து அரசு செலுத்தினான். அவ்வரசனின் குலகுருவாகப் பிரம்மாயு என்னும் அந்தணர் அமைந்திருந்தனர். வேதங்களையும் சாஸ்திரங்களையும் துறைபோகக் கற்றுத் தெளிந்த விற்பனராக அவர் விளங்கினார். அவர் மிகவும் தண்ணளியும் தரும சிந்தையும் தயாள குணமும் பொருந்தியவர். நீதி நூல்களின்படி ஒழுக்கமான வாழ்க்கையை நடத்தி வந்தனர். அவ்வந்தணருக்குத் தர்மபாலன் என்னும் ஓர் சிறு மகனும் உளன்.

இச் சிறுவன் கல்வி கற்கும் காலமும் வந்துவிட்டது. தன் மகனைத் தான் படிப்பித்தல் சாலாது. ஆகவே அச்சிறுவனை இமயமலைச் சாரலிலுள்ள ஓர் ஆச்சிரமத்துக்கு அழைத்துக் கொண்டுபோய் அங்குள்ள ஓர் தபோதனராகிய ஆசிரியரிடம் கல்வி கற்பிக்கும்படி ஒப்படைத்துவிட்டு வந்தனர். அவ் வாசிரியரிடம் ஏறக் குறைய ஐந்நூறு மாணாக்கர்கள் வேதம் பயின்றனர்.

இந்த ஆச்சிரமத்துக்கு அண்மையில் ஒரு அழகிய குளம் இருந்தது. இக் குளத்துள் பூதம் ஒன்று வாசஞ் செய்தது. இக்குளத்தில் குளிக்கவரும் மக்களை அது வேளாவேளைகளில் கொன்று தின்று வந்தது. இப் பிராமணச் சிறுவனும் இக்குளத்திலேயே சென்று நீராடி வரும் வழக்கம் உடையவனானான்.

இதனைக் கவனித்த ஆசிரியர் மேல் வருமாறு சிந்தித்தார். “ இக்குளத்தில் இருக்கும் பூதம் இச் சிறுவனையும் கொல்லுமாயின் இவன் தந்தையும் அந்தணப் பெருந்தகையுமாகிய அவருக்கு யான் என் சொல்வேன். என்னையும் இதனைப் பற்றி முன் எச்சரிக்கை செய்து மகனைக் காக்கவில்லையென்று கோபித்துக் கொள்ளுவர்” ஆகவே அச்சிறுவனை அக்குளத்தில் சென்று ஸ்நானம் செய்வது அபாயம் என எச்சரிக்கையும் செய்துவிட்டார்.

இக்குளத்தினுள்ளே நாகராஜன் ஒன்றுந் தன் பரிவாரங்களோடு வதிந்து வந்தது. இந்த நாகராஜனின் புதல்வன் தர்மபாலனின் ஆருயிர்த் தோழனாகவிருந்தான். தர்ம பாலனோடு அடிக்கடி பேசுதற்கும் விளையாடுதற்கும் விரும்பிய அவ்வரச குமாரன் ஒருமுறை இச்சிறுவனை எவருமறியா வண்ணம் எடுத்துக் கொண்டு தம் இருப்பிடமாகிய நாகலோகம் சென்றான். ஆண்டு அச்சிறுவனுடன் உரையாடிக் களித்திருக்கும் ஞான்று தர்மபாலன் தசந்திகளையும் அவற்றின் சாதனையால் எய்தும் பயனையும் அவர்களுக்கு எடுத்துரைத்தான்.

இஃதிவ்வாறாகத் தர்மபாலனையொத்த வயதும், நிறமும் தோற்றமுமுடையவோர் சிறுவன். அக் கிராமத்துக் கூடாக நடந்து செல்கையில் தெளிந்த நீர் நிறைந்த அத் தடாகத்தைக் கண்ணுற்று அதனுள் நீராட இறங்கினன். அக்கணமே அத்தடாகத்தினுள் இருக்கும் பூதம் அவனைப் பிடித்துக் கடித்து அவனுடலில் பாதியை உண்டுவிட்டது. எஞ்சிய பிணம் நீரின் மேல் மிதக்கையில் ஆசிரியரிடம் வேதமோதும் வேறோர் மாணவன் கண்டு அவ்விடயத்தை ஓடோடிச் சென்று ஆசானுக்குரைத்தான். எல்லோரும் சென்று தர்மபாலனைக் காணாதபடியால் அப்பிணக் குறை அவனதுதான் என்று துணிந்து, உளம் மிகவும் வருந்தி எரியிலிட்டுத் தகனஞ் செய்து சாம்பலை ஓரிடத்திற் சேமித்தனர். பின் இச் சாம்பலை இவன் தந்தையிடம் ஒப்படைத்தற்காகக் காசிக்கு எடுத்துச் சென்று நடந்த வரலாற்றை மிக மன வருத்தத்தோடு உரைத்தனர். தர்மபாலனைத் தடாகக்கரைக்குப் போக வேண்டாமென்று எச்சரித்திருந்தும் ஊழ்வலியால் சென்று பூதத்தின் கொடுமைக்காளாயினனே என அமுதமுது கூறினர். சாம்பரையும் பிரமயுகவிடம் கொடுத்தனர்.

இஃதெல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த பிரமயுக மேல்வருமாறு கூறினார். “ஆசிரியரே! என் மகன் இறந்திலன். ஏனெனில் எங்கள் குலத்தில் இதற்கு முன் என்றாவது இளம் வயதில் இறந்தார் எவரும் இலர். யாம் எவ்வுயிரையும் இன்னலடையச் செய்திலோம். உடலாலன்றி உள்ளத்தாற் கூட யாம் எவர்க்கும் தீங்கு செய்திலோம். நீதியற்றனவற்றை யாம் நிராகரித்து விடுவது இயல்பு. அதனால் எம்முள் எவராவது இளமையில் இறப்பதில்லை.

தர்மநெறியில் பிசகாது வாழ்கின்றவர்களைத் தர்மமே தலைகாப்பது சத்தியம். பெருங்குடை அடைமழையில் உதவுமாறு போல ஆபத்துக் காலத்தில் ஒருவன் செய்த தர்மம் அவனைக் காக்கும். ஆகவே தர்மபாலனும் பாதுகாக்கப்படுவான் என்பது சத்தியம். இது வேறு யாரோ ஒருவரின் சாம்பர். என் மகன் இறக்கவேயில்லை” என்று துணிவுடன் கூறினர்.

ஆசிரியரும் அவருடன் வந்தவர்களும் அங்கு நன்கு உபசரிக்கப்பட்டு திரும்ப அனுப்பப்பட்டனர். ஆசிரியர் ஆச்சிரமம் அடைந்ததும் தர்மபாலன் அங்கு உயிருடன் உலாவுதலைக் கண்டு ஆச்சரியமும் ஆனந்தமும் உற்றனர். அந்தணர் பிரம யுகவின் அசையாத நம்பிக்கையை எண்ணி எண்ணி அதிசயப்பட்டனர்.

நஞ்சுண்ட கண்டனும் நாமும்

முன்னொருகால் சமபலமுடைய தேவர்களுக்கும் அசுரர்களுக்குமிடையில் மிகுந்த போட்டியுண்டாயிற்று. ஒவ்வொரு கட்சியினரும் மற்றக் கட்சியினரிலும் தாம் மேம்பட்ட வல்லமை, கீர்த்தி, செல்வம் உடையவர்களாக மிளிர்வெண்ணினர். இதனால் என்றும் இறவாதிருப்பதற்கு வேண்டிய அமிழ்தினைக் கடைந்தெடுத்துண்ண ஆவல் கொண்டனர். திருப்பாற் கடலைக் கடைந்தனர். மகாமேருவை மத்தாகவும், வாசுகியைப் தாம்புக் கயிறாகவும் உபயோகித்துக் கருமமாற்றினர். பாற்கடலைக் கடையும்போது பற்பல பொருட்கள் வெளிவந்தன. நன்மை ஆனவையும் அதன்பின் அவை யாவையும் அமிழ்ந்தக் கூடிய தீமையான பயங்கர உருவங்களும் மாறி மாறித் தோன்றின. நன்மையையும் தீமையையும் முறையே அனுபவித்தும் நாடிய பொருளைத் தேடியே நாளும் பொழுதும் கடைந்து வந்தனர். இவ்வண்ணம் கடையும் போதொருகால் ஆலகாலவிடம் தோன்றிற்று. இதன் வெம்மையைத் தாங்க மாட்டாது, இரு கட்சியினரும் எம்பெருமானாகிய ஈசனிடம் சென்று அடைக்கலம் புகுந்தனர். எழுந்த விடமோ மிகக் கொடியது. முழுவலகத்தினையும் (அதாவது தேவர்களையும் அசுரர்களையும்) ஒன்றாக அழிக்கும் ஆற்றலுடையது. தடையின்றி யாவும் அழியப் போகின்றது, ஈசன் இவர்கள் ஆசையால், போட்டியால் பெருமையால், மூட்டிய வினையைக் கண்டனன். பேராது நின்ற பெருங்கருணை வள்ளலன்றோ எம் பெருமான். உலகினைப் புரக்க, ஓங்கியெழுந்த விடத்தினைத் தானே விழுங்கினன். மன்னுயர் புரக்கத் தன்னையே தியாகஞ் செய்தனன். இதனால் உலகம் உய்ந்தது. அவன் கறை கண்டனானான். தியாக மூர்த்தியின் திருவிளையாடல்களை யார் தான் விளங்க வல்லவர். நஞ்சே அமுதாய் நயந்தாய் போற்றி. முண்டக மலர்ப்பதங் கண்ட மூதறிஞர்க்கும் இக்குலப்பித்து இல்லாமற் போகுமா? அதனால் அவர்களும் காலத்துக்கும், தேசத்துக்கும், சந்தர்ப்பங்களுக்கும் தக இப்பூவுலகில் எம்போல் வேடந்தாங்கி மண்மேல் மலரடி வைத்து நாயினுங் கடைப்பட்ட நம்மைத் தம் கண்போற் காத்தருள் செய்தலே பித்தாகினர். கிருஷ்ண பரமாத்மா, ராமமூர்த்தி, புத்தபகவான், கிறிஸ்துநாதர், முகம்மது நபி, நால்வர், ராமகிருஷ்ணர், காந்திமகாத்மா போன்று பாரறியப் பணிபுரிந்த மகான்களும், இன்னா ரெனத் தம்மை என்றுமே காட்டாது தோன்றி மன்னுயி

ரோம்பிப் பின் மறைந்த அப்பாலும் அடிச் சார்ந்த அடியார்களும் இப்பித்தர் குலமேயாகும்.

இவர்கள் தோன்றி எமது நன்மை கருதி எடுத்துக் கூறிய திருவாக்குகளை இவர்கள் சீவிய காலத்தில் விளங்கியோர் மிகச் சிலர். இவர் வாக்குகளையும் தியாகச் செயல்களையும் விளங்க எத்தணையோ ஆண்டுகள் செல்கின்றன. இவர்களுடன் கூடி வாழ்ந்தவர்கள். இவர்கள் செயல்களை நேரே காணும் பாக்கியம் பெற்றவர்கள். ஏனோ இவற்றைச் சிரத்தை செய்கின்றிலர்? வேடிக்கை பார்ப்பவர்களாகவும், விளையாடும் சிறார்போலவும், சுய நலங்கருதுபவர்களாகவும் அன்றி, ஆழ்ந்தகன்ற அறிவுடையவராய், தியாக புத்தியுடையவராய், மன்னுயிரோம்புமருளுடையவராய், வாழ இவர்கள் முயற்சித்தால் இவர்கள் அஞ்ஞானவிருள் இம் மகான்களின் மெஞ்ஞானச் சோதியில் மிக இலகுவாக நீங்காதா? காலங் கடத்தாதீர். கருத்துக் கொண்டின்! விளையாட்டு விளையாயிற்று என்பது போல் எம்மனோர் செயல்களால் இருள் கூடுதலாகி, உலகம் கலங்கும் போது கருணைவள்ளல்கள் தாமே அச் சுமையைத் தாங்கி எம்மைப் புரக்கின்றனர். அவர்கள் பண்பினை அவர்களுக்கு அண்மையிலுள்ளோரே அறியாது அவர்களுக்குக் கஷ்டத்தைக் கூட்டியதற்கும், கூட்டுதற்கும் காரணமாகவிருத்தலின் மாயமென்னோ!

தன்னுடையதென்பதையும், தான் என்பதையும் குடும்ப நலன் கருதியும், சமூக நலன் கருதியும் உலக நலன் கருதியும் எவ்வளவு எம்மாலியலுமோ அவ்வளவுக்கு நீக்க முயற்சிப்போமாயின் சோதி சுடர்விட்டுத் துலங்காதா?

குறைக் காற்றாம் சுயநலன்கள் சுடரினைத் துலக்குமா? சும்மா இருப்பதற்கு ஏறும்படி பர நலனன்றிச் சுய நலமின்றே. சீவத் தொண்டே சிவதொண்டு. “செய்வதெல்லாம் தம்பி சிவ தொண்டாகச் செய்திடா” ஆகவே சிவனடியார்கள் யாவற்றையும் தமக்குத் தமக்கென்று கருதாமல், உலக நன்மையொன்றினைக் கருதியே சிவதொண்டாற்றக் கடவர். அன்பினால் ஒன்று படுங்கள். ஆளலாம் எவ்வுலகும்.

“கிடைக்கத் தகுமோ நற்கேண்மையர்க்கல்லால் எடுத்துச் சும்ப்பானை யின்று”

ஆன்ம வளர்ச்சிக்கு ஆதாரமான அம்சங்கள்

மனிதன் வாழ்வில் வெற்றியும் உறுகிறான். தோல்வியும் அடைகிறான். வெற்றிக்கும் தோல்விக்கும் காரணங்கள் எடுத்துக்கொண்ட காரியங்களில் அவன் காட்டும் சிரத்தையும் அசிரத்தையுமே ஆகும். எக் காரியத்தில் ஒருவன் கூடுதலான சிரத்தையெடுக்கிறானோ அக்காரியத்தில் அவன் வெற்றியுறுகின்றான். எதனில் அவன் அசிரத்தையாக அல்லது கவனக்குறைவாக இருக்கிறானோ அதனில் சிறந்த வெற்றியை எய்துவதில்லை.

“முயற்சி திருவினையாக்கும் முயற்றின்மை இன்மை புகுத்திவிடும்”

என்று வள்ளுவப் பெருந்தகையும் இதனை இனி தெடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

“முயற்சி யுடையார் இகழ்ச்சியுடையார்” என்பது முதுமொழி.

உலகார்த்தமான காரியங்களிலும் சரி ஆன்மார்த்தமான காரியங்களின் சரி இம் முயற்சி மிகவும் இன்றியமையாது வேண்டப்படும். ஆகவே ஈண்டு யாம் ஆன்ம வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாத சில அம்சங்களைப் பற்றி அறிவோமாக.

எதிர்த்து வரும் இன்னல்களுக்கும் இடம்பைகளுக்கும் அஞ்சிச் சோர்ந்து விடாது எந்த நேரமும் விழிப்புடனும், வீரத்துடனும் இருந்து தீயவையெனத் தெளிந்தோர் கூறியவற்றை விலக்கியும் நல்லவையெனக் கூறியவற்றில் நாட்டங் கொண்டு பலகால் பயிற்சித்தும் வரின் ஆன்ம ஈடேற்றம் கைவசமாதல் கண்கூடு. உண்மை உழைப்புடன் பலகால் பழகிப் பழகி வர நற்காரியங்கள் நமக்கு வழக்கமாகிவிடும். வைராக்கியத்தாலும் அப்பியாசத்தாலும் சாதிக்க முடியாத காரியம் எதுவும் இவ்வுலகில் எவருக்கும் இல்லை. அநுபூதிமாண்கள் இதை அடிக்கடி வலியுறுத்திச் சென்றனர். முயற்சி வெற்றி தர வேண்டுமாயின் மேல்வரும் அம்சங்களில் கண்ணுங் கருத்துமாக இருத்தல் இன்றியமையாததாகும்.

1. அப்பியாசம் அல்லது முயற்சி நீடித்த காலத்துக்குச் செயற்படல்.
2. அது இடையீடின்றித் தொடுத்துச் செய்யப்படல்.
3. அது சிரத்தையோடும் தெய்வ நம்பிக்கையோடும் செய்யப்படல்.
4. தனிமையை நாடல்
5. சாதுவான ஒழுக்கம்
6. பாவஞ் செய்ய அஞ்சுதல்.
7. தெய்வ நம்பிக்கை

1. நெடுங்கால முயற்சி

அரை குறையான முயற்சியால் உண்மையை ஒரு நாளும்காண முடியாது. எடுத்துக் கொண்ட கருமங்கைகூடும் வரையாம் முயலல் வேண்டும். ஒருவேளை துணைக்காணல் ஆகும்.

அதனை ஒரு மாதத்திலும் எய்தலாம். ஒரு பிறப்பு முழுவதுமே எய்த முடியாமலும் போகலாம். ஆகவே ஈண்டு நீடித்த காலமென்பது காரியங்கைகூடும் காலவரையுமுள்ள காலமேயாகும். காரியங்கைகூடிய பின்னும் செய்து வந்த சாதனைகளை ஆத்ம ஞானிகள் கைவிட்டிலர். சீவன் முத்தர்கள் கூடப் பஞ்சாட்சரத்தை இடையறாது செபித்துக் கொள்ளுகிறார்கள் என்றால் பெத்தர்களாகிய எம்மனோர் சாதனை செய்யுங் காலத்துக்கு எல்லையும் வகுத்துக் கொள்ளலாமே!

“ஆச்சு தென்று சொல்லி

அசுடடை செய்தாயென்றால்

போச்சுதடி யோகம்

என்பது நற்சிந்தனை.

ஆரம்பத்தில் ஆத்மசாதனைகள் சாதகனுக்குத் துணையாகவுள்ளன. இலக்கினை எய்தியபின் அவை அவனுக்கு வழக்கமாகி, அல்லது அவன் இயல்பாகவே விடுகின்றன. பலகாற் பழக்கம் வழக்கமாகுதல் வரலாற்றுண்மையே. அன்றியும் இலக்கினை எய்த அவை செய்த உதவிகளை மறத்தல் செய்ந்நன்றி கொன்றதற்கு ஒப்பாகுமல்லவா?

மெய்வருத்தம் பாரார் பசிநோக்கார் கண்டுஞ்சார் எவ்வெவர் தீமையும் மேற்கொள்ளார்- செவ்வி அருமையும் பாரா ரவமதிப்புங் கொள்ளார் கருமமே கண்ணாயினார்

என்னும் பாடலால் கருமமே கண்ணாக இருப்பவர் தன்மை புலனாகுமல்லவா? காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி ஓதுவார் தான் கடவுளை அடைவர். நாடகத்தால், அல்லது போலி வேடத்தால் ஆத்ம சாதகராகக் காட்டி, கடவுள் பாதத்தையடைய முயற்சித்தல் பொருளிலான் பெருந்தருமஞ் செய்ததை ஒக்கும். இதயத்தூற் ரெடுக்கும் இடையறா அன்பொன்றே ஈசனடியிணை சேர்க்கும். அச்சம், சோம்பர் உள்ளார் எடுத்த கருமத்தைத் தொடுத்து முடிக்கும் ஆற்றலற்றவர். இவர்கள் இறைவனைக் காண்டல் எங்ஙனம்? புத்தர் பல விடங்களுக்கும் அலைந்து சென்று பலரைக் கேட்டுச் சலித்த பின் “உண்மையை இந்த இடத்திலேயே இருந்து உணராமல் எழுந்திரேன். என்னுடல் எலும்புக் கூடாகட்டும். தசையும் தோலும் இற்றுப் போகட்டும் இதிலேயே இறப்பினும் இறப்பேன்” என்று புத்தகாயாவில் ஓர் சோலை மரநிழலில் அமர்ந்து கடுந்தவ மாற்றினார். எழுந்த சோதனைகளிலெல்லாம் வெற்றியுமுற்றார். நிர்வாணத்தையும் அடைந்து நிலைகின்றார். இவ்விதமாக மன உறுதி, நீண்டகால உழைப்பு முதலாயினவையோர்யாண்டுளர்? தாமே தாமே நேரே அநுபவித்தறியும் தன்மையைத் தரவல்லார் பிறருளரோ! தண்ணைத் தண்ணாலறிதலே தலைவன்

2. இடையீடல்லா முயற்சி

நூறுநாள் ஒதி ஒருநாள் விடப் போகுமே கல்வி. ஆறு வயதில் படித்ததைப் பயிற்சி செய்யாது விட்டுப் பின் ஏழு வயதில் நினைத்தால் ஞாபகத்திற்கு வருவதில்லை. ஆகவே சாதனை இடையறாது தொடர்ச்சியாகச் செயல்படல் வேண்டும் தாகவிடாய் தீரத் தண்ணீர் கிட்டும்வரை எப்படி யொருவன் நீரிருக்குமிடத்தைத் தேடுவானோ அவ்வண்ணமே தெய்வீகக் காதலுற்றவர் களும் இடையீடன்றி அஃதே பைத்தியமாக வாழ்வார் கள். இரவும் பகலும், இருந்தும் எழுந்தும் இறை வனையே எண்ணி வாழ்வார்கள். வாழ்க்கையில் பொருளாசைக்காரர் எப்படிப் பொருள் சேகரிப்பதில் கண்ணுங்கருத்துமாக வாழ்கின்றார்களோ அதனைப் போலவே ஆன்மசாதனை செய்கின்றவர்களும் எங்கும் என்றும் ஈசன் நினைவாகவே வாழ வேண்டும்.

3. நம்பிக்கையும் சிரத்தையும்

நம்பிக்கையும் பயபத்தியும் ஆன்ம சாதகர்க்கு இருக்க வேண்டியனவாகும். எவ்விடயத்திலும் ஐயமுறுபவன் வெற்றி பெறுவதில்லை. தெய்வம் உளது என்றும், அதனை அடையலாம் என்றும் நம்பிக்கை வைத்திருத்தல் வேண்டும். மனம்போல வாழ்வு என்பதற்கிணங்க சர்வவல்லவனிடத்தில் பதிபக்தி மிகவும் அவசியம். கூலிக்கு மாரடிப்பவர் போன்று உண்மைக்காதலின்றிச் சாதனை செய்பவர் என்றாவது ஈசனடி சேரார். மந்திர சாஸ்திர அறிவு அற்றவராயினும் அகங் குழைந்து அழைத்தால் அம்பலவாணன் அருள் பெறுவது திண்ணம். திரி கரண சுத்தியோடு தெய்வத்தினிடம் எம்மை ஒப்புக் கொடுக்கப் பழகிவிட்டால். குழந்தைகள் பெரியோர் சொல்வதில் வைக்கும் நம்பிக்கை போல யாமும் ஈசனிடம் விசுவாசமுடையோமாயின் மேலாங் கதி தானே வந்து சேரும்.

4. தனிமையாக வாழ்தல்

அறிவு நாட்டமுடையவர்கள், அறிவாளிகள் யாவரும் தனிமையை நாடியே செல்வர். உலகப் பற்றற்றவர்களும் தனிமையே இனிமையென்பர். இனிது இனிது ஏகாந்தம் இனிதென்றார் ஒருவர். தன் சாதனைகளில் முதிர்ச்சியுற வேண்டுமாயின் அவர் தனித்தே வாழ வேண்டும். எடுத்தவுடனே தனிமையை நாடாது படிப்படியாகத் தன் தனிவாழ்வுக்குப் பயிற்சி பெறல் வேண்டும். ஆரம்பத்தில், வாரத்துக்கொரு முறை யாகவும், பின் நாளொரு மணித்தியாலமாகவும், அதன் பின் பகல் முழுவதுமாகவும் தனித்து மௌனமாக வாழப் பழகுதல் நல்ல பயனளிக்கும்.

இப்படித் தனித்து வாழும் காலங்களில் சிந்தனையைக் கடவுள்பால் வைத்து வந்தால் மனவுறுதியும் தூய்மையும் மிக இலகுவாக கைவந்துவிடும். மன வுறுதியுடையவனால் சாதிக்க முடியாதது ஏது மில்லை எனலாம். தெய்வ வழிபாட்டிலும் ஆன்ம

சாதனையிலும் நாட்டமில்லார் தனிவாழ்வு வீணான பொழுதுபோக்குகளிலும், சோம்பலிலும், தாமத குணத்திலுமே சென்று முடிவுறும். இதனாலன்றோ உணர்ச்சி வசப்பட்டுத் துறவு வேடம் பூண்ட பலர் காலகதியில் கஞ்சாச் சாமிகளாகவும் கள்ளுச்சாமி களாகவும் காலங்களிக்கிறார்கள். வீடு வாசலில் உள்ள வீணரும் பேசாத விண்ணாணம் எல்லாம் இவர் கூட்டங்களில் பேசப்படுவதைக் காண்கின்றோ மல்லவா? வீணர்களுடன் சேர்ந்ததால் இவர்களுக்கு இக்கேடெய்தியது. செய்ய வேலையற்றவர்களே விண்ணாணம் பேசுவதிலும் வம்பளப்பதிலும் காலங் கழிப்பர்.

செல்வர்களும் அவர்கள் குடும்பங்களும் நல் வழியில் தமது பொழுதைப் போக்குதல் மிக அருமையாகும். உணர், உடை முதலாய இன்றி யமையாத் தேவைகள் அவர்களுக்கு அளவுக்கதிகமாக இருப்பதால் அவர் கள் தங்கள் நேரங்களைச் சூதாட்டம், குதிரைப் பந்தயம் பிடித்தல், இந்திரிய இன்பங்களை இலகுவில் அநுபவிக்கத்தக்க கூட்டங்களையமைத்தல் முத லாயவற்றில் கழிக்கிறார்கள். இது அவர்களுக்குத் தீங்காவதுமன்றிச் சமூகத்துக்குமே பெருந் தீங்காகும். சோம்பலற்றவனாக வாழுதல் இன்றியமையாத தோர் பண்பாகும். தனித்து வாழுகிறவர்கள் சமுதாய நன்மைக்குப் பல துறைகளிலும் உதவலாம் “சோம் பேறியின் உள்ளமே சாத்தனின் தொழிற்சாலை” என்னும் பழமொழி எத்துணை பொருத்தமானது. மனம் நற்சிந்தனைகளிலும், நற்காரியங்களிலும் ஈடுபடுமானால் தீயவெண்ணங்களிலும் தீய செயல்களிலும் ஈடுபட நேரமில்லாதுவிடும். குரங்கு போன்ற மனம் இடை விடாது கூத்தாடிக் கொண்டேயிருக்கும். அது பிடித்து ஆடுவதற்கு ஏற்ற கோல் நற்காரியங்களில் ஈடுபடுதலே, இப்படிப் பழக்காது விட்டால் நிலையற்ற தன்மையையுடைய அம்மனம் தீய காரியங்களில் ஈடுபடுதல் திண்ணமாகும். ஏனெனில் அவை சுலபமாக எங்கும் உள்ளனவே. கடவுளை நினைத்துக் கொண்டு கருமங்களைச் செய்ய வேண்டும். அப்பொழுதுதான் கர்ம பந்தங்களைக் களையலாம். அன்றேல் கர்மங்களுள்ளே மூழ்கி விட வேண்டியே தீரும். தனி வாழ்வு என்பதன் சரியான பொருள் எண்ணங்கள் யாவையும் ஈசனிடத்தில் வைத்து செய்வதெல்லாவற்றையும் சிவதொண்டாகச் செய்தலேயாம். காட்டுக் கோடுதலும் காவியுடுத்த லும் மட்டுமாகாது. கண்காணா சாப்பாடும் மதில் சூழ்ந்த மடமுமாகாது.

5. சாதுவான ஒழுக்கம்

உற்ற நோய்களை நோன்றலும் பிற உயிர்களுக்குத் துன்பஞ் செய்யாமையும் சாதுக்களின் சிறப்பியல் புகளாகும். எவருடனும் இனிமையாகவும் பணி வாகவும் நடக்கும் பண்பு அமைய வேண்டும். சிறியோர் என்று சினத்தலும், பெரியோர் என்று பயப்படுத்தலும் சாதகனுக்கு இல்லை. எவரோடும்,

மனிதனாயினும் சரி வேறு உயிர்களாயினும் சரி எல்லாவற்றையும் அன்பாக நடத்த வேண்டும். வன் சொல் வழங்குதல் வம்பாகும். மற்றவர் குறைகளைக் கண்டு மனங்களிக்கப்படாது. அவற்றைத் திருத்த அவர்களுக்கு வழிகாட்டிகளாகவும் உதவியாளர்களாகவும் அமைதல் வேண்டும். உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசுதல் முற்றாகத் தவிர்க்கப்படல் வேண்டும். உண்ணும் உணவு, உடை, உலாவும் வகை யாவும் எளியனவாக அமை தல் வேண்டும். வணக்கம் இவர்களில் மணக்க வேண்டும். தன்னாலியன்ற மட்டும் மற்றவர்களுக்கு நல் வழிகாட்டுதலில் உதவியாளனாகவும், உதாரண புருடனாகவும் வாழ வேண்டும். பெருமிதம், செருக்கு, எரிச்சல், பொறாமை யாதியனவற்ற சாதுவான பண்புடையராக வாழ்தல் வேண்டும். பதவி நாட்டம், புகழ் ஏந்துதல் முதலாயவற்றை நஞ்செனவொதுக்க வேண்டும். தான் ஆன்மா என்ற உண்மையை மறவாது உடலோடு மாத்திரம் சம்பந்தப்பட்ட நிறம், குலம், உடமைகள் முதலாயவற்றில் பெருமைப்படாது சதா சாந்தமும் பொறுமையுமுள்ளவராதல் அவசியம் வேண்டற் பாலனவேயாம். கௌரவம், மரியாதை முதலாய அளிக்கப்படும் இடங்களை விலக்கல், வறியோர்க்கிரங்கல், இருவர் பிணக்கைத் தீர்க்கச் செல்லல். கூட்டங்களைப் பார்ப்பதில் நாட்ட மில்லாமை, சங்கங்களில் பதவியேற்காமை, விவாக வீடுகளுக்கும் மரண வீடுகளுக்கும் ஏகாமை, வைத்தியஞ் செய்யாமை, வாழ்த்துக்கள் அனுப்பாமை யாதியாம் தன்மைகளை வளர்த்தல் வேண்டும். இவற்றிற்கு மாறாகச் செய்பவர் ஆன்ம சாதனை செய்வது ஓட்டைக் குடத்தினால் கிணற்றை வற்ற இறைக்க முயற்சித்தலுக்கு ஒப்பாகும். மறு மார்க்கவாதிகளை ஏளனஞ் செய்தல், புலனின்பத்தையூட்டும் கவிதைகள், கதைகள் உள்ள நூல்களை வாசித்தல், பிறர் குறை பேசுதல், காசு கொடுக்குதல் வாங்குதல் செய்தல் ஆகியனவும் இந்நெறிக்கு இடையூறுகளாம். தன் னெஞ்சறியப் பொய்யாது ஒழுகுதல் அவசியமாகும். தெய்வபக்தி அல்லது அறிவு பேச்சினால் பெறக் கூடியவொன்றல்ல. அது வாழ்வில் மலர வேண்டும்.

6. பாவங்களைச் செய்ய அஞ்சுதல் வேண்டும்

தீய எண்ணங்கள் மனத்தினைத் தாக்கத் துவங்கும் போது சிறு அலைகளாகவும், பொருட்படுத்த வேண்டிய தேயில்லையென்ற அளவுடையனவாகவும் தோன்றும். காற்று முதல் சிறுகச் சென்று பின் பெரும் பொருட்களையும் ஆட்டி அலைக்கும் ஆற்றலுறுதல் போன்றே இவ் வெண்ணங்கள் மனதினை ஈர்த்து மக்களை ஆழ் அமுக்கிவிடும். அதனால் இவை ஆரம்பிக்கும் போதே இடங் கொடாமல் உறுதியாகவிருந்து விட்டால் பயமொன்றுமில்லை. ஒட்டகம் தலைவைக்க இடங்கேட்டுப் பின் தலை வணையே கூடாரத்துக்கு வெளியே தள்ளியதுபோல ஆன்ம வாழ்வுவாழ் எத்தனிப்போர் இடையறா

விழிப்புடன் இருந்து இந்திரியச் சேட்டைகளுக்கு இடங்கொடாதிருத்தல் வேண்டும். மனத்தில் குடிபுகும் சிறு குறும்பு அகத்தில் மறைந்திருக்கும் விஷப் பாம்பினும் கொடியது. விதி அல்லது மனித சுபாவமே பாவத்தைச் செய்கின்றது எனச் சிலர் கூறுவர். இது முற்றாகத் தவறாகும். மனித சுபாவம் எப்போதும் பரிசுத்தமானது. அதனாலன்றோ மனம் எதனிலும், எந்நிலையிலும் இன்புறாது தன் சுயரூபத்தையடையும் வரை ஓயாது உழைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. சுவரூபத்தை, ஆத்ம தரிசனத்தைப் பெற்றபின் அஃது ஓய்ந்து இன்புறுகின்ற தல்லவா? விதிவயத்தால் பிழையைச் செய்கின்றனம் என்போர் கூற்றும் வீணாகும். தமது பெலவீனத்தை மூடிக்கொள்ள அவர்கள் எடுத்துக் கொண்ட போர்வைகளே விதியும், மனித சுபாபமும் என்ற கூற்றுக்கள், பாவத்துக்கு மூலம் பொருளாயசாகும். பொருட்பற்று மிருகவியல்பு, மனிதன்மதியீனத்தினால் இத்தன்மையைத் தனது என எண்ணி விட்டான். இதனால் அவன் ஆன்மீகத் துறையை மறந்துவிட்டான். இடையறாத துன்பத்தில் துடிக்கிறான். இதனை அகற்ற வேண்டுமாயின் மூல வேரைக் களைய வேண்டும். ஆசையை நீக்க வேண்டும். தான் சடப்பொருள் அல்ல, ஆன்மாவென்று அடிக்கடி சிந்தித்து உறுதி பெற வேண்டும். அப்போது மிருக சுபாவம் நீங்கும். மனித சுபாவம் தோன்றும். இந்த நிலையிலிருந்து சிந்திக்கச் சிந்திக்கச் சிவோகம் பாவனை பண்ண மனிதன் தெய்வம் ஆகின்றனன். ஆகவே பாவ மூலம் பிழையான பாவனையேயாகும். இப் பாவனையைச் சரியாகச் செய்ய சீவன் சிவனாகும்.

தான் விரும்பியபடி நடக்கும் ஆற்றலைத் தெய்வம் மனிதனுக்கு அளித்துள்ளது. வாழ வேண்டுமென்றாலும் வாழலாம். ஆழ வேண்டுமென்றாலும் ஆழலாம். தன் விதிக்குத்தானே கர்த்தா ஆகின்றான் மனிதன். விதியைத் தானே ஆக்கிக் கொள்ள முடியுமானால் விதி வலிது என்று ஏன் மாரடிக்க வேண்டும். செய்வினை பிழை யென்றதே முடிவாகும்.

7. தெய்வ நம்பிக்கை

ஒன்றென்றிரு தெய்வம் உண்டென்றிரு. தெய்வத் தாலாகாததொன்றில்லை. அதனாலன்றோ சிவபெருமானுக்குள்ள எண் குணங்களில் எல்லாம் வல்லவர் என்பதும் ஒன்றாகின்றது. அஞ்ஞானவிருளில் இங்கு மங்கும் தடுமாறும் ஏழை மனிதனுக்குத் தோன்றாத் துணையாக இருக்கும் தெய்வநம்பிக்கையே விடி வெள்ளியாகும். தெய்வம் உண்டென்று உறுதியான சித்தம் எய்தியவுடன் சாதகன் பல படிகளைத் தாண்டிவிட்டான். இதன் பின் இவன் செய்ய வேண்டியது இத்தெய்வத்திடம் தன்னை முழுதாக ஒப்படைத்தலொன்றேயாம். இப்படி ஒப்படைத்தவன் வாழ்வில் திருவருட்டிறத்தினைக் கண்டனுபவிப்பான். யாவும் அவன் செயலே என்ற உண்மை உளத்தில் நன்கு பதியும். இப்பண்பு முதிர் முதிர் யாவும் அவனே என்றும் அவனே தானே என்றும் ஒன்றென்றிரு தெய்வம் உண்டென்றிரு. தெய்வத் தாலாகாததொன்றில்லை. அதனாலன்றோ சிவபெருமானுக்குள்ள எண் குணங்களில் எல்லாம் வல்லவர் என்பதும் ஒன்றாகின்றது. அஞ்ஞானவிருளில் இங்கு மங்கும் தடுமாறும் ஏழை மனிதனுக்குத் தோன்றாத் துணையாக இருக்கும் தெய்வநம்பிக்கையே விடி வெள்ளியாகும். தெய்வம் உண்டென்று உறுதியான சித்தம் எய்தியவுடன் சாதகன் பல படிகளைத் தாண்டிவிட்டான். இதன் பின் இவன் செய்ய வேண்டியது இத்தெய்வத்திடம் தன்னை முழுதாக ஒப்படைத்தலொன்றேயாம். இப்படி ஒப்படைத்தவன் வாழ்வில் திருவருட்டிறத்தினைக் கண்டனுபவிப்பான். யாவும் அவன் செயலே என்ற உண்மை உளத்தில் நன்கு பதியும். இப்பண்பு முதிர் முதிர் யாவும் அவனே என்றும் அவனே தானே என்றும்

சிவதொண்டன்

குரோதி வருடம் ஆவணி - புரட்டாதி

மலர் : 88 குரோதி - செப்ரம்பர் - ஒக்டோபர் 2024 இதழ் : 9-10

அமுதக் குளிகை

அமுதம் என்பது சாவா மருந்து. குளிகை என்பது குறுகிய உருள் வடிவான மாத்திரை. மரணத்தைத் தவிர்க்கும் சிறு குளிசை வடிவில் உள்ள மருந்தை அமுதக் குளிகை என்பர்.

யோக சுவாமிகள் தாம் அருளிய நற்சிந்தனையை நல்லமுதம் எனக் கூறியிருக்கிறார். “நற்சிந்தனை எனும் நல்லமுதம் உண்டக்கால் கற்கும் நெறியுண்டோ” என்பது அவர் வாசகம். நற் சிந்தனைகள் பல அளவிலும் உள்ளன. சில பதிக வடிவின்; பத்துச் செய்யுட்களால் ஆனவை. பதிக வடிவினும் நீண்ட செய்யுட்களும் சில உள்ளன. பதிக வடிவினும் குறுகிய செய்யுட்களும் பல உள்ளன. இவற்றுட் சில ஈரடிச் செய்யுட்கள் ஐந்தினால் ஆயவை. இவை நூலின் அரைப்பக்க அளவில் அடங்குவன. அரைப்பக்க அளவில் உள்ள ஆசிரியப் பாக்களும் உள்ளன. இவை அளவிற் சிறியனவாயினும் மரணத்தை வெற்றி கொள்ளும் (மிருத்யுஞ்செய) மந்திரங்களாகக் கொள்ளத்தக்கன. இவற்றையே அமுதக்குளிகை எனும் இக்கட்டுரைத் தலையங்கம் குறிக்கிறது.

சர்வம் பிரமமயம் என்பது மகரிஷிகள் கண்ட உண்மை. சர்வமுமாய்த் தோன்றுவனவற்றிலுள்ள மயக்கம் நீங்கி விட்டால் பிரமம் ஒன்றே எஞ்சி நிற்கும். மகரிஷிகள் இந்தப் பிரமமொன்றையே தேர்ந்து கொண்டவர்கள். அதனால் அவர்கள் சர்வமும்பிரமமயம் என்று திடம்படக்கூறினார்கள். செல்லப்ப தேசிகர் இவ்வுண்மையை முழுவதும் உண்மை (முழுவதும்- சர்வம், உண்மை- பிரமம்) எனக் கூறியருளினார். முழுவதும் என்பதிலுள்ள மோகம் நீங்கியவிடத்து உண்மை ஒன்றே உள்ளமை

தெளிவாகும் என்பது இவ்வாக்கியப் பொருளாகும். இவ்வாக்கியப் பொருளை உணர்ந்து கொண்டால் பிறப்பிறப்பென்பதெல்லாம் பேதைமையாகக் கழிந்து விடும். நாம் உண்மைப் பொருள் என்பது தெளிந்து விடும். பிறப்பெடுத்த நாம் என்று முள்ளவர். மரணமில்லாதவர், மரணத்தை வென்றவர் எனத் திடப்பட்டு நிற்போம். ஆதலால் முழுவதும் உண்மை என்பது மரணத்தைப் போக்கும் ஒப்பற்ற மூலிகையாகும்.

இம் மூலிகையிலிருந்து யோகசுவாமிகள் உருவாக்கிய பல அமுதக் குளிகைகள் நற்சிந்தனையிலுள்ளன. அவற்றில் ஒன்றிற்கு ‘மாயா மருந்து’ எனும் முத்திரையை யோக சுவாமிகள் பொறித்துள்ளார். அம் மருந்து மேல்வருவது:

எல்லாம் கடவுள் கண்டீரோ

காணுங் கண்ணிற் கலந்து நிற்பது கடவுள் கண்டீரோ
ஆணும் பெண்ணு மலியு மானது அதுநீர் குறியீரோ 1

பாரும் விண்ணு மாகி நிற்பது அதுநீர் பாரீரோ
சீருந் திருவு மாகி நிற்பது அதுநீர் தெரியீரோ 2

தாயுந் தந்தையு மாகி நிற்பது தாணு வறியீரோ
நீயும் நானு மாகி நிற்பது நினைந்து பாரீரோ 3

காயுங் கனியு மாகி நிற்பது கண்டு களியீரோ
தேயு வாயு வாகித் திகழ்வது சிந்தித் துணர்வீரோ 4

மாயும் மனிதரை மாயாது வைக்கும் மருந்தை யுண்ணீரோ
பேயொடு காட்டிலாடும் பிரானையே பேதமாய்ப்பாரீரோ 5

இம்மருந்தை உண்ணும் மனிதன் முதலில் தன் கண்ணிற் கலந்துள்ள கடவுளைக் காணத் தூண்டப் படுகிறான். இம்மருந்து கண்ணுடன் அமையாது மற்றைய பொறி புலன்கள் மனம் புத்தி சித்தம் உயிர் எனும் அனைத்தினும் சுவறுகிறது. மனிதன் தன்னிற் கலந்து நிற்கும் கடவுளைக் காணத் தலைப் படுகிறான். அடுத்து தன்னிற் போலவே ஆண்பெண் அலி என்னும் அனைவரிலும் கடவுளே உள்ளார் என்பதைக் குறிக்கொள்கிறான். தொடர்ந்து மண் விண் முழுவதிலும் கடவுளே உள்ளதைப் பார்க்கு மாறு இம்மருந்து தூண்டு கிறது.

கண் முதல் விண் வரைக் கடவுளைக் காணுமாறு தூண்டியது, இம்மருந்து ஊட்டிய முதற்கட்டச் சுகமாகும். இம் முதற்கட்டத்தில் மருந்துண்ணும் மனிதன் முழுவதிலும் கலந்துள்ள கடவுளையே காணத் தலைப்படுகிறான்.

இரண்டாவது கட்டத்தில் இம்மருந்து ஒரு தெரிவினைச் செய்யத் தூண்டுகிறது. அதாவது முழுவதிலுமுள்ள

மாற்றமுறுவதும் பேதங்களாய் தோன்றுவதும் மாய்ந்து போவதுமான மாயா விகாரங்களைத் தள்ளிச் சீரும் திருவுமான தெய்வீகத்தை மட்டும் தெரிந்து கொள்வது. மூன்றாவது கட்டத்தில் இம்மருந்து தெரிந்து கொண்டதைத் தெள்ளித் தெளித்து அறிந்து கொள்ளச் செய்கிறது. முழுவதிலுமுள்ள சீரும் திருவுமானவற்றுக்கும் ஆதார மாயிருப்பது மாதா நாதனே. அந்தத் தாயும் (உலக மாதா) தந்தையுமே (பரமபிதாவுமே) முழுவதிலும் நிலைபேறானவர்களாய் (மன்னி) உள்ளவர்கள். தாயும் தந்தையும் எனும் ஈரியல்பும் தாணுவாய் நிற்கும் ஒருருவில் ஒன்றுகிறது. இத்தாணு இருந்தபடியே இருக்கும் செயலறியாத சிவம் ஆகும். ஆகவே முழுவதிலுமுள்ள சீரும் திருவும் தாயும் தந்தையும் தாணுவும் எனத் தெள்ளித் தெளித் தெடுக்கும் அறிவாக அமைகிறது.

நான்காவது கட்டத்தில் அறிந்ததை நினைந்து நினைந்து உறுதியுறும் சுகத்தை நல்குகிறது. இம் மருந்து. தாணுவாகத் தெள்ளியெடுத்த அறிவு நுண்பொருள் அறிவாகும். இது வாக்குக்கும் மனத்துக்கும் அதீதமானது. இதனைச் சிந்தித்து சிந்தித்து தெளிவுறுவதற்கு ஒரு பருப்பொருள் வேண்டுவதாகும். இப்பருப்பொருளாக இம்மருந்தினை அருளிச்செய்த யோக குருபரனே முன் வந்து நிற்கிறார். அவர் மருந்தருந்துபவனுடன் கூடநிற்கிறார். நின்று “நீயும் நானுமாகி நிற்பது நினைந்து பாரீரோ” எனக் கூறுகிறார். இம் மருந்தருந்தும் மனிதன் சுவாமியாக நிற்பது அந்தச் சத்தியப் பொருளே என்பதை நன்கு அறிவான். ஆதலால் சுவாமிகளினூடாகச் சீரும் திருவும் தாயும் தந்தையும் தாணுவாக நிற்கும் அதனை நினைந்து பார்த்தல் இயலும். இந் நினைவு முழுவதன் விளைவாக இருந்த அந்த மெய்ப்பொருளை உணர்ந்து உறுதியுறச் செய்யும் மரத்தின் கனியாக உள்ளது அதுவேயன்றோ! அது பாலாகவும் பழமாகவும் விளைந்து தன் இருப்பை உணர்த்துகிறது. இதற்கும் அப்பால் தகதகக்கும் சக்தியாகவும் (தேயு) உயிர்பூட்டும் பிராணனாகவும் (வாயு) இருந்து தன் உண்மையை உணர்த்துகிறது. இவற்றை மருந்தருந்தும் மனிதன் கண்டு களிக்கிறான். சிந்தித்துச் சிந்தித்து உணர்ந்துணர்ந்து உறுதி கொள்கிறான்.

ஆகவே இம்மாயாமருந்து முதற்கட்டத்தில் முழுவதிலும் கலந்து நிற்கும் கடவுளைக் காணத் தூண்டுகிறது. இரண்டாவது கட்டத்தில் முழுவதிலுமுள்ள மோகத்தைக் கழித்து தெய்வீகத்தைத் தேர்ந் தெடுக்கச் செய்கிறது. மூன்றாவது கட்டத்தில் தேர்ந் தெடுத்த தெய்வீகத்தைத் தெள்ளித் தெளித்து மாதா

நாதன் எனும் ஈரியல்பாய் நிற்கும் ‘தாணு’ எனும் ஒருருவை அறியச் செய்கிறது. நாலாவது கட்டத்தில் அறிந்த ஒருருவைச் சற்குரு சாட்சியாய் குருவிலும் தன்னிலும் சிந்தித்து சிந்தித்து தெளிந்து உறுதியுறச் செய்கிறது. இம்மருந்து மாயாமருந்து எனவும் இது மாயும் மனிதரை மாயாமற் செய்யும் மருந்தெனவும் இதனை அருந்திப் பலன் பெறுமாறும் சுவாமிகள் உறுதி கூறுகிறார். இதனை உண்ணும் மாந்தர் பெறும் முடிந்த பேற்றினை முடிவாகக் கூறுகிறார். அந்த முடிந்த பேறாவது ஒருருவான அந்தத் தலைவனைத் தன்னிலும் வேறாகப் பாராமை. அப் பெரியபிரான் அனைத்தையும் எரித்து நீராக்குபவர். அதன் பொருட்டு சுடுகாட்டியில் காளி தேவியுடன் கூத்தாடுகிறார். நீராயிருக்கும் சத்தியப் பொருள் ஒன்றே உண்மை என்பதைக் கூத்தினால் உணர்த்துகிறார். அந்தக் கூத்தப் பிரானுடன் உண்மைப் பொருளான நீ வேறற நிற்கிறாய் எனச் சுவாமிகள் கூறியருள்கிறார். அவர் கூறும் அந்த முடிந்த முடிபான வாசகம் பேயொடு காட்டில் ஆடும் பிராணை அபேதமாய்ப் பாரீரோ! என்பது. இப்பார்வையை இவ்வமுதக்குளிகையைக் குரு வருளை முன்னிட்டுக் கருத்தோடுண்பவர் பெறுவர் என்பது உறுதி.

சுவாமிகள் இவ்வமுதக் குளிகையைத் தயாரித்தற்கு மூலமாய் நின்ற முழுதும் உண்மை என்ற மூலிகை பற்றியும், இக்குளிகையைக் கருத்தோடுண்பவர் பெறும் பேறு பற்றியும் ஒருவாறு அறிந்த அளவிற்கு கூறப்பட்டது. இந்த அபேத மருந்துப் பாடலை மனனஞ் செய்து நாடோறும் தியானஞ் செய்து வருவோர் மரணமில்லாப் பெருவாழ்வு பெறுவர் என்பது சுவாமிகளின் திருவுள்ளக் குறிப்பாகும்.

இது போன்ற இன்னும் பல அமுதக்குளிகைகள் நற்சிந்தனைத் திருநூலிலுள்ளன. அன்னை பிதாக் குருவானான் - அரன் என்பது அவ்வாறான ஒரு பாடல். அது அரைப்பக்க அளவினது. அப்பாடல் அண்ட சராசரமெல்லாம் அவனது ஆடல் எனக் கூறுகிறது. ஆடல் புரிந்த போதும் அவன் சற்றும் சலியாதவனாயுள்ளான். அவன் முன்னைப் பொருட்கெல்லாம் முன்னோன். முன்னோனான அவனே அன்பர்களை உய்யக் கொள்ளும் பொருட்டு மூர்த்தி தலந் தீர்த்தமுமானான். அவன் அப்போதை அப்போது அடியரை ஆட்கொள்ள ஆடல் புரிவான். இவ்வாறெல்லாம் சொல்லிச் செல்லும் அப்பாடல் முடிவினை நெருங்கும் போது “நித்திய வாழ் வினைத் தந்தான்” எனக் கூறுகிறது. நித்திய வாழ்வு என்பது மரணமில்லாப் பெருவாழ்வே. ஆதலால் இப் பாடலும் ஒரு அமுதக் குளிகையே.

ஓம் சிவ ஓம் சிவ ஓம் சிவ ஓம் சிவ ஓம் சிவ ஓம் சிவ ஓம் சிவ ஓம் சிவ

நற்சிந்தனை

இன்ப துன்பம் இவையே மாயை

இன்ப துன்பம் இவையே மாயை
 அன்புசேர் ஆன்மா அறிவே வடிவம்
 ஆதலால் நின்னை அவையோ தீண்டா
 கானல்நீ ரானிலங் கரைவது முண்டுகொல்
 ஞான சற்குரு நற்றிருப் பாதம்
 ஆன மட்டும் அகங்குழைந் துருகிப்
 போன காரியம் புந்தியில் நினையா
 திடைவி டாதுநின் றேத்திப் போற்றி
 மடையினீர் பெருகி வழிவது போல
 இடையறா தினிய ஏகாந்த னாகிச்
 சங்கற்ப விகற்பந் தவிர்ந்திடு சமாதியிற்
 பொங்கிடும் அமிழ்த போனக மருந்தி
 இருந்தாங் கினிதே இருந்து
 திருந்திய விதேக முத்திசேர் குவமே.

நின்றும் இருந்தும் நடந்தும் நினைமின்

சென்றன சென்றன வாழ்நாள் அனைத்தும்
 குன்றின குன்றின செல்வமும் இளமையும்
 ஒன்றிய வகையால் உகுற்றுக அறனைக்
 கன்றிய காலன் கணத்தினில் வருவான்
 ஆதலின்,
 நின்றும் இருந்தும் நடந்தும் நினைமின்
 பொன்று முடலைப் போற்றுத லொழிமின்
 நன்றுதீ தென்னும் நாட்டம் விடுமின்
 அன்று மின்றும் என்று மான்மா
 இருந்த படியே இருக்குஞ் சீரை
 அருந்தவ யோக ரறிந்தாங் கறிந்து
 தெளிந்து சீவன் முத்தராய் உலகில்
 பொருந்தி வாழ்தல் போற்றுந் தகைத்தென்

ஓம் சிவ ஓம் சிவ ஓம் சிவ ஓம் சிவ ஓம் சிவ ஓம் சிவ ஓம் சிவ ஓம் சிவ

அங்கு மிங்கு மெங்கும் ஓடாதே

அங்கு மிங்கு மெங்கு மோடாதே
 ஆன்மாநித் தியமதைத் தேடாதே
 பொங்கும் காமக் குரோதமதம் போக்காயோ
 பூரண நிட்டையிலே தேக்காயோ
 தங்குஞ் சிவயோ கத்தைத் தேராயோ
 தன்னைத்தன் னாலறியப் பாராயோ
 மங்கள மான வார்த்தை பேசாயோ
 மன்னுயிரைத் தன்னுயிர்போற் பாராயோ
 உன்னை யுனக்கொரு போதும் ஒளியாதே
 ஒருபொல் லாப்புமில்லை யறிவாயே
 செந்நெலுடன் கன்னல் எங்கும் மல்கும்
 சீர்பெருகும் நல்லூரில் கல்லும்
 கரைய வொருசொற் சொல்லுஞ் செல்வன்
 கழலடியை மறவாமற் சொல்லு
 செல்வம் அது பெரிய செல்வம்
 சிவசிவ என்றுநீ சொல்லு
 துள்ளும் மனத்தை யென்றும் வெல்லு
 சும்மா விருக்கும்நிலை நிலு
 அங்கும் இங்கும் ஓடாதே எனத் தொடங்கிச் செல்லும்

இப்பாடலும் ஓர் அமுதக்குளிகையே. அது “ஆன்மா நித்தியம்” எனத் தொடர்கிறது. நித்தியமான ஆன்மா அழியாதது. அந்த அழியா மெய்ப்பொருளாகிய ஆன்மாவைப் பொங்கும் காமக் குரோத மதம் ஆதிய அழுக்குகளே மூடி மறைக்கின்றன. ஆதலால் இவ்வழுக்குகளைப் போக்கும் மருந்தாக இவ்வமுதக் குளிகை அமைகிறது. போக்கிப் பூரண நிட்டையிலே தேக்குகிறது. தேக்கி சிவயோகத்திலே மனிதனைத் தங்க வைக்கிறது. சிவயோகத்தில் தங்கியிருப்பதே மனிதனது உண்மைச் சுவாவம். அந்த உண்மைச் சுவாவத்தில் பொருந்திய மனிதன் தன்னை அறிந்த வனாகிறான். ஒருவன் தன்னை ஒருபோதும் தனக்கு மறைக்க மாட்டான். அவன் தன்னுயிர்போல மன்னுயிரை நேசிப்பான். அவனது நாவிலிருந்து மங்களமான வார்த்தையே வெளிப்படும். அந்த மங்களமான வார்த்தை சிவநாமமே. அச்சிவநாமம் பெருஞ் செல்வம். அச்சிவ நாமத்தை தமது குருவின் பெயரால் ஆணையிட்டுச் சொல்லுமாறு சுவாமிகள் பணிக்கிறார். சுவாமிகள் அருள்வாக்கை நெஞ்சிற் பதித்துச் செல்லப்பன் திருநாமத்தை முன்னிட்டு இவ்வமுதக் குளிகையை அருந்துவோர் நித்தியமான ஆன்ம உணர்வினராய் சிவயோகத்திற் பொருந்தி வாழ்வர். இந்த நித்திய வாழ்வை அருள வல்லது இவ்வமுதக் குளிகை.

கலிதோஷ நிவாரணி

உலகில் தற்போது நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் அமைதியின்மை, மறத்தன்மைகள், நோய்கள், பாவச் செயல்கள், பழிவாங்கல்கள் அனைத்தும் கலியின் சீற்றத்தினால் ஏற்பட்டவை. இச்சீற்றத்தை தணிக்கக் கூடிய அருமருந்து ஒன்று நம்மிடம் உள்ளது. அவற்றை இதுகாறும் உலகம் இன்னது என அறியாதிருந்தமை உலகத்தினரின் துர்லபமே. உலகில் சிவனைக் குறிக்கும் மிக அனாதியாம் தமிழ்ப்பாடல்கள் திருமுறைகள் ஆகும். இவற்றில் சம்பந்தர் அருளிய பாடல்கள் முதல் மூன்று திருமுறைகள் ஆகும். இவை இறைவனால் சம்பந்தப்பிள்ளையாருக்கு ஞானப்பால் மூலமாக முன்மொழியப்பட அதை உண்ட பிள்ளையார் திரு நெறிய தமிழ் இசையாகத் தமது பாடல்கள் மூலம் வழிமொழிந்தனர். இவ்வாறு வழிமொழியப்பட்ட பாடல்களே கலியின் சீற்றத்தைத் தடுக்க வல்லன என்பதைச் சம்பந்தப்

பிள்ளையாரே தாம் அருளிய பதிக வாயிலாகத் திருமுறை 3 இல் பதிகம் 67 இல் அருளியிருப்பது அறியலாம். இவை,

ஒழுகலரி தழிகலியி னுழியுலகு
 பழிபெருகு வழியையநிணையா
 முழுதுடலி லெழுமயிர்க டழுவுமுனி
 குழுவினொடு கெழுவுசிவனைத்
 தொழுதுலகி லிழுகுமல மழியும்வகை
 கழுவுமுறை கழுமலநகர்ப்
 பழுதிலிறை யெழுதுமொழி தமிழ்விரகன்
 வழிமொழிகண் மொழிதகையவே.

என்பதால் மறமும் பாவமும், தீரா நோய்களும் நிறைந்த கலியின் சீற்றம், சம்பந்தர் வழி மொழிந்த தமிழிசைப் பாடல்களாகிய சிவனைக் குறிக்கும் தேவாரங்களைப் பண் ஒன்றப்பாடுவதலாலும், கேட்பதாலும், கேட்பித்தாலும் மாத்திரமே தீரும் என்பது இவண் பெறப்படும்.

The Sivathondan

To the Heart that yearns, the Lord draws nigh

Volume: 88

(September - October 2024)

Issue : 9-10

ALL IS THAT

Have you not seen that One Supreme,
Who permeates the eye that sees?
Are you not able to observe
That which is female, male and neuter?
Can you not perceive that it is That,
Which has become both earth and heaven?
Is it not clear and evident
That holiness and beauty too are That?
Do you not know that it is That,
Which stands as father and as mother?
Will you not reflect and mark
That you and I are also That?
Will you not notice and rejoice
That ripe and raw fruit – both are That?
Can you not think and understand
That That appears as fire and wind?
Will you not take the medicine
That makes the mortal immortal?
Can you not see abiding inseparably with you
The Lord, who on the burning – ground!
With ghosts and spirits dances?

ALL IS PERVADED BY BRAHMAN

Refrain Peace, Perfect Peace -
 All is pervaded by Brahman

Let all men with devotion
Proclaim this till their dying day.
 Peace, perfect peace....

Wherever you are placed, Siva, Siva
There will abide the abounding fragrance of Siva
 Peace, perfect peace....

Tani timi timi tari kida kida sem -
The knowledge that we are That is our armour
 Peace, perfect peace....

Tottintat ta ta ta tari kida -
Why all this toil and trouble? Everywhere is Siva, Siva!
 Peace, perfect peace....

When both macrocosm and microcosm are seen as That,
To render service is the proper thing.
 Peace, perfect peace....

ASHTHAVAKAR

While the Pandavas were wandering among holy places in the forest, they come one day to the hermitage of the personages immortalized in the Upanishads. Lomasa told Yudhishtira the story of that place.

Uddalaka, a great sage and teacher of Vedanta, had a disciple named Kagola, who was virtuous and devoted but had no great learning. So the other disciples used to laugh and mock at him Uddalaka, however, attached no great weight to his disciple's lack of erudition but really appreciated his virtues, devotion and good conduct and gave his daughter Sujata in marriage to him.

The couple was blessed with a son. A child generally inherits the characterization of both the parents, but fortunately the grandson of Uddalaka took after his grandfather rather than his father and knew the Vedas even while he was in his mother's womb. When Kagola made mistakes as he often did in reciting the Vedas, The child in the womb would twist his body before he was born. These crooks earned him the name of Ashtavakra which means "Eight-crooks."

Kagola, one ill-fated day provoked a polemical contest with Vandi, the court scholar at Mithila, and having been defeated was made to drown himself.

Meanwhile Ashtavakra grew up to be a towering scholar even in his boyhood and at the age of twelve he had already completed his study of the Vedas and the Vedanta.

One day Ashtavakra learnt that Janaka, the King of Mithila, was performing a great sacrifice in the course of which the assembled scholars would, as usual, debate on the sastras, Ashtavakra set out for Mithila accompanied by his uncle Swetaketu. On their way to the place of sacrifice at Mithila, they came across the king and his retinue. The attendants of the King marched in front shouting: "Move away. Make way for the King "Ashtavakra instead of moving out of the way said to them.

"O royal attendants, even the King if he is righteous has to move and make way for the blind, the deformed, the fair sex, persons bearing loads and brahmanas learned in the vedas. This is the rule enjoined by the scriptures."

The king, surprised at these wise words of the brahmana boy, accepted the justness of the rebuke and made way, observing to his attendants: "What this brabmana stripling says is true. Fire is fire whether it is tiny or big and has the power to burn."

Ashtavakra and swetaketu entered the sacrificial hall. The gate – keeper stopped them and said, "Boys cannot go in, Only old men learned in the Vedas may go into the sacrificial hall"

Ashtavakra, replied: We are not mere boys. We have observed the necessary vows and have learnt the Vedas, Those who have mastered the truths of the Vedanta will not judge another on mere considerations of age or appearance."

The gate-keeper said: "Stop. Have done with your idle bray. How can you, a mere boy. have learnt and realized the Vadanta?"

The boy said: "You mean I am not big like an over-grown gourd with no substance in it? Size is no indication of knowledge or worth, nor is age. A very tall old man may be a tall old fool. Let me pass".

The gate – keeper said: "You are certainly not, nor tall, though you talk like all the hoary sages. Get out."

Ashtavakra replied: Gate-keeper, grey hairs do not prove the ripeness of the soul. The really mature man is the one who has learnt the Vedas and the Vedangas, mastered their gist and realized their essences. I am here to meet the court Pandit Vandi. Inform king Janaka of my desire."

At that moment the King himself came there and easily recognized Ashtavakra the precociously wise boy he had met before.

The king asked: " Do you know that my court Pandit Vandi has overthrown in argument many great scholars in the past and caused them to be cast into the ocean? Does not that deter you from this dangerous adventure?"

Ashtavakra replied, "Your eminent scholar has not hitherto encountered men like me who are proficient in the Vedas or Vedanta. He has become arrogant and main with easy victories over good men who

not real scholars. I have come here to repay the debt due on account of my father who was defeated by this man and made to drown himself, as I have heard from my mother, I have no doubt I shall vanquish Vandi. whom you will see crumple up like a broken-wheeled cart. Please summon him.”

Ashtavakra met Vandi. They took up a debatable thesis and started an argument, each employing his utmost learning and wits to confound the other. and in the end the assembly unanimously declared the victory of Ashtavakra and the defeat of Vandi. The court Pandit of Mithila bowed his head and paid the

penalty by drowning himself in the ocean and going to the abode of Varuna.

Then the spirit of Kagola, the father of Ashtavakra, gained peace and joy in the glory of his son. The author of the epic instructs us through these words put in Kagola’s mouth.

“A son need not be like his father. A father who is physically weak may have a very strong son and an ignorant father may have a scholarly son. It is wrong to assess the greatness of a man on his physical appearance or age. External appearances are deceptive.”

THE DEVI - SUKTA VAK ON HERSELF

I move with Rudras and with Vasus, I move
with Adityas and all – Gods by my side,
And both Mitra and Varuna I support
As I do Indra, Agni and the two Asvins,

I uphold Soma, the destroyer of the foe,
And I sustain Tuastar and Pushan and Bhaga;
I reward with wealth the man who offers sacrifice
and the devout worshipper pouring the Soma.

I am Queen the gatherer – up of treasures,
the Knower, the first among the Holy ones,
The Devas have established me in many places
Me who live on many planes, in many a form,

The man who sees, who breathes, who hears what’s spoken,
through me alone obtains his sustenance;
There are those who dwell by my side but know not
Hear, who has hearing: I tell thee the sacred truth.

Yes, I my Self say this – and these my words
Must needs be welcome to the Devas and men
One whom I have I make mighty – make of him
A Brahmana, a Rishi, a gifted man

For Rudra I stretch out the string of his bow
to show the fierce hater of the holy man
And for the People I engage in battle,
and through the earth and the heaven I spread

And on its summit I bring forth the father
my home is within waters, in the ocean
From where I extend to all existing worlds,
and Yonder heaven I touch with my forehead

And it is I who, like the world, breathe forth,
and set all existing world in motion;
Beyond heaven and beyond the earth am I
and all this I have become in splendor.

உ-
சிவமயம்

01.	நற்சிந்தனை 9 ஆம் பதிப்பு	1200.00
02.	NATCINTHANA (ENGLISH EDITION)	400.00
03.	வள்ளியம்மை திருமணப்படலம்	150.00
04.	நற்சிந்தனைக் கீர்த்தனைகள் - சாதாரண பதிப்பு	12.00
05.	யோக சுவாமிகள் வாழ்க்கையும், வழிகாட்டுதலும் (2ஆம் பதிப்பு)	350.00
06.	என் நெஞ்சில் இடம்கொண்ட ஒரு பெரியார் யோக சுவாமிகள்	100.00
07.	நமசிவாய மாலை	35.00
08.	தியான காலச் சிந்தனை (புதிய 3ஆம் பதிப்பு)	35.00
09.	யோக சுவாமிகள் அருள்மொழிகள் (புதிய பதிப்பு)	250.00
10.	சிவத் தியான மாலை (உரையுடன்)	20.00
11.	தாயுமான சுவாமிகள் திருப்பாடல் மூலமும் பொறிப்பிரையும்	200.00
12.	தாயுமான சுவாமிகள் பாடல் (மூலம் மட்டும்)	80.00
13.	சைவத் திருமுறைத் திரட்டு (புதிய 5ஆம் பதிப்பு)	300.00
14.	KANDHAPURANAM	400.00
15.	YOGASWAMI TREASURED MEMORIES	300.00
16.	YOGASWAMI LIFE AND SPIRITUAL GUIDANCE	500.00
17.	HOMEAGE TO YOGASWAMY	10.00
18.	சண்முக கவசம்	25.00
19.	முருகன் திருப்பாடற் திரட்டு	50.00
20.	சிவஞான சித்தியார்	500.00
21.	சர்வநானோத்திர ஆகம ஞானபாத வசனம்	50.00
22.	திருவாசகம்	250.00
23.	சிவதொண்டன் - செந்தமிழ் ஆங்கில திங்கள் வெளியீடு ஆண்டுச் சந்தா	1000.00

அற்புத வெளியீடுகளைக் கொழுமியில் பெறும் இடங்கள்
a) உள்நாடு
b) வெளிநாடு US \$

திரு. க. சிவராசா,
5/2, விஷ்ணு ரவர்
82, W.A சில்வா மாவத்தை,
கொழும்பு -- 06
தொ.பேசி : 0112559360

விண்ணப்பங்கள், கடிதங்கள், காசுக் கட்டணை, தபாற் கட்டணை, காசோலை முதலியன
ஆலுப்ப வேண்டிய பெயரும் முகவரியும்.

Cheque, Drafts and Money Orders should be drawn in favour of
Sivathondan Society
434, K.K.S. Road, Jaffna, Sri Lanka.

Bilingual Monthly, Registered at the G.O.P. as News Paper.
No. DOP/News/ 68/2024

a) Printer : Arissona Pvt Ltd
Advertising & Publications
91, Palaly road, Thirunelveli, Jaffna.
: T.P.: 021-2223222
S.Manivasakan
Sivathondan Society Ltd.
434, K.K.S. Road, Jaffna, Srilanka.
: T.P.:021-2222799

b) Publisher
c) Published for

d) Date of Publication: 01.10.2024
e) Editor : S. Vinasithamby B.A. (Hons)
Sivathondan Nilaiyam,
Chenkalady.
T.P:065-2240272

If undelivered please return to:
The Manager, "Sivathondan Nilaiyam"
434, K.K.S. Road, Jaffna, Srilanka.

